

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 93

Dijous, 15 d'octubre de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 62, segona i darrera reunió

Í N D E X

Preguntes

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'estat de les aigües continentals i litorals

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les inversions i el nivell d'endeutament de la Generalitat

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts.

1. **Preguntes** (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.) (10:05)

Pregunta al president de la Generalitat sobre la política d'immigració (Tram. 317-00551/05)

Formulació: Sr. Lora i Lillo (M).

6357

Resposta: president de la Generalitat.

6357

Repregunta: Sr. Lora i Lillo (M).

6357

Segona resposta: president de la Generalitat.

6358

Pregunta al president de la Generalitat sobre les autopistes de peatge a Catalunya (Tram. 317-00555/05)

Formulació: Sr. Carod-Rovira (ERC).

6358

Resposta: president de la Generalitat.

6358

Repregunta: Sr. Carod-Rovira (ERC).

6358

Segona resposta: president de la Generalitat.

6359

Pregunta al president de la Generalitat sobre la racionalització i la supressió dels peatges (Tram. 317-00558/05)

Formulació: Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).

6359

Resposta: president de la Generalitat.

6359

Repregunta: Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).

6359

Segona resposta: president de la Generalitat.

6360

Pregunta al president de la Generalitat sobre els objectius i les prioritats previstes fins al final de l'actual legislatura (Tram. 317-00561/05)

Formulació: Sr. Curto i Casadó (P).

6360

Resposta: president de la Generalitat.

6361

Repregunta: Sr. Curto i Casadó (P).

6361

Segona resposta: president de la Generalitat.

6361

Pregunta al president de la Generalitat sobre la política de peatges en les autopistes i els túnels de concessió de la Generalitat (Tram. 317-00564/05)

Formulació: Sr. Manuel Nadal i Farreras (S).

6362

Resposta: president de la Generalitat.

6362

Repregunta: Sr. Manuel Nadal i Farreras (S).

6362

Segona resposta: president de la Generalitat.

6363

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació en què es troben les obres de grans infraestructures (Tram. 317-00568/05)

Formulació: Sr. Camp i Batalla (CiU).

6363

Resposta: president de la Generalitat.

6363

Pregunta al Consell Executiu sobre el futur del Museu d'Art Contemporani de Barcelona (Tram. 310-00395/05)

Formulació: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).

6364

Resposta: conseller de Cultura.

6364

Repregunta: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).

6365

Segona resposta: conseller de Cultura.

6365

Pregunta al Consell Executiu sobre en quina fase es troben les gestions per a la recuperació dels drets de Catalunya en la gestió de l'Arxiu de la Corona d'Aragó (Tram. 310-00396/05)

Formulació: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).

6365

Resposta: conseller de Cultura.

6365

Rèplica: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).

6366

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius del canvi de titular de la Secretaria General de l'Esport (Tram. 310-00406/05)

El president n'anuncia la retirada.

6366

Pregunta al Consell Executiu sobre la posició del Departament de Justícia en relació amb el conflicte produït en el Col·legi de Biòlegs de Catalunya (Tram. 310-00424/05)

El Sr. Portabella i Calvete (ERC) n'anuncia la retirada.

6366

Pregunta al Consell Executiu sobre la política de protecció de sòls classificats com a agrícoles (Tram. 310-00429/05)

Formulació: Sra. Olivares i Usac (M).

6367

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

6367

Repregunta: Sra. Olivares i Usac (M).

6367

Segona resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

6367

Pregunta al Consell Executiu sobre la modificació de l'article 68.e de la Llei 10/1994, de l'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra (Tram. 310-00430/05)

El president n'anuncia la retirada.

6367

Pregunta al Consell Executiu sobre el professorat no numerari de les universitats catalanes per al curs 1998-1999 (Tram. 310-00445/05)

Formulació: Sr. Escartín i Sánchez (P).

6368

Resposta: conseller de la Presidència.

6368

Repregunta: Sr. Escartín i Sánchez (P).

6368

Segona resposta: conseller de la Presidència.

6368

Preguntes al Consell Executiu sobre les assegurances agràries (Tram. 310-00447/05), sobre el percentatge de superfície assegurada respecte de l'afectada pels temporals del dia 1 de juliol de 1998 a les comarques de Lleida (Tram. 310-00448/05) i sobre les mesures dutes a terme per a divulgar la conveniència de l'assegurança agrària (Tram. 310-00449/05)

Formulació: Sr. Aige i Sánchez (P).

6369

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

6369

El Sr. Aige i Sánchez (P) intervé per agraïments.

6370

2. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental (Tram. 302-00203/05) (Punt dinovè de l'ordre del dia.) (11:15)

Presentació: Sr. Fabregat i Vidal (P).

6370

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Espadaler i Parcerisas (CiU).

6371

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

6372

Posició del G. Mixt: Sra. Olivares i Usac.

6373

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete.

6374

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Boada i Masoliver.

6374

Posició del G. Socialista: Sra. Tura i Camafreita.

6375

Votació (11:56): aprovada per 70 vots a favor, cap en contra i 39 abstencions.

6376

3. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'estat de les aigües continentals i litorals (Tram. 302-00204/05) (Punt vintè de l'ordre del dia.) (11:57)

Presentació: Sra. Tura i Camafreita (S).

6376

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

6378

Posició del G. Mixt: Sra. Olivares i Usac.

6379

El president es reincorpora al seu lloc.

6379

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls.

6379

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Boada i Masoliver.

6380

Posició del G. P. Popular: Sr. Ros i Casas.

6381

6356

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Espadaler i Parcerisas. 6382
La Sra. Tura i Camafreita (S) i el Sr. Espadaler i Parcerisas (CiU) intervenen per contradiccions. 6384
El Sr. Curto i Casadó (P) i el Sr. Ros i Casas (P) intervenen per aclariments. 6384
Votació (12:48): rebutjada per 43 vots a favor, 52 en contra i 12 abstencions. 6384

4. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les inversions i el nivell d'endeutament de la Generalitat (Tram. 302-00205/05)
(Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.) (12:49)

Presentació: Sr. Carnicer i Vidal (S). 6385
Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 6386
Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Huguet i Biosca. 6387
Posició del G. Socialista: Sr. Novella i Izquierdo. 6387
Posició del G. P. Popular: Sr. Oleart i Comellas. 6389
Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo. 6389
El Sr. Carnicer i Vidal (S) intervé per contradiccions i el Sr. Codina i Castillo (C) intervé per aclariments. 6391
Votació (13:33): rebutjada per 43 vots a favor, 53 en contra i 12 abstencions. 6391

La sessió s'aixeca a dos quarts de dues del migdia i dos minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 62.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

I, en primer lloc, en el capítol de preguntes, preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la política d'immigració

La primera pregunta a respondre oralment al Ple és sobre la política d'immigració, formulada pel Grup Mixt. Té la paraula per proposar-la el diputat senyor Fidel Lora, per un temps màxim de dos minuts i mig, que pot repartir com ell vulgui.

El Sr. Lora i Lillo

Sí, gràcies, senyor president. La pregunta és, senyor Jordi Pujol: quines són les prioritats i els objectius de la política d'immigració del Govern de la Generalitat?

Gràcies.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Solel)

Es poden dividir en dues categories. I jo, ara, de moment, li parlaré d'una, una de caràcter general, moltes vegades, fins i tot, de caràcter legislatiu, i, una altra, diguem-ne, d'atenció als problemes concrets immediats, moltes vegades, fins i tot, urgents, doncs, que es plantegen, no?

Si em permet limitar aquesta primera resposta a la qüestió de caràcter més general, li diré que en aquests moments estem posant molt l'accent que vagi endavant la discussió i aprovació de la nova Llei d'estrangeria, que, precisament, va presentar al Congrés dels Diputats el Grup de Convergència i Unió, impulsat per la Generalitat, al seu torn, diguem-ne, assessorat pel Consell Assessor d'Immigració que vàrem crear l'any passat, i que té com a finalitat –com ja vaig explicar en el debat de política general– que es posi més l'accent, no només en els aspectes administratius, segons com, repressius, de control, de..., en fi, bàsicament, de donar permisos

de residències –prou important–, però no només això, sinó, sobretot, els aspectes que poden, per una banda, permetre la integració social, familiar i laboral, i, per l'altra, que donen entrada plena perquè les persones immigrades tinguin accés –els donen entrada plena a tot el que són els serveis socials, dels quals poden disfrutar tots els ciutadans catalans.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Sí, gràcies, senyor president. Miri, senyor Pujol, per nosaltres es tracta d'avançar en igualtat de drets, com una condició per a la integració dels treballadors immigrants extracomunitaris, i, fins ara, la normativa –en particular, la Llei d'estrangeria i el Decret de l'any 96, que la desenvolupa–, està centrada per aconseguir una contenció del flux migratori amb mesures de caràcter policial, administratiu. I és una llei que dificulta en aquests moments mesures d'integració i, per tant, és necessària la modificació de la normativa. Fins aquí hi estem d'acord, crec que fins aquí hi estem d'acord. Però, més enllà, després del que ha succeït els últims dies, el nostre Grup, tant des d'Esquerra Unida Alternativa aquí, a Catalunya, com des d'Izquierda Unida a nivell de Madrid, hem vist amb sorpresa, després d'analitzar la proposta que vostès, a través de Convergència i Unió, fan al Congrés dels Diputats, que és una reforma que no avança, que és insuficient. Primer, perquè manté el mateix nivell de dificultats de caràcter administratiu, perquè no acaba d'avançar, definitivament, en els drets laborals; per exemple, la possibilitat d'ingrés a l'Administració pública dels treballadors amb residència.

Vostès no reconeixen el dret de sufragi a nivell municipal dels residents extracomunitaris. I el que és pitjor, des del nostre punt de vista, és que vostès, en la modificació de l'article 25, situen a la Llei la famosa esmena de Devrè, de la Llei de Devrè, de França –la mateixa esmena que va portar un gran moviment popular a França, en contra de l'esmena de Devrè–, que avui està situada en les propostes que vostès fan al Congrés dels Diputats: una esmena que responsabilitza tota la societat de la situació dels immigrants sense papers.

Miri, senyor Pujol, utilitzi vostè la seva influència a Madrid per a modificar la normativa amb més profunditat, i, més, amb el que ha succeït aquests dies. Nosaltres ja hem fet passos: a Catalunya, presentant una proposició no de llei, i, a Madrid, amb els nostres companys d'Izquierda Unida, presentant una proposició de llei per a la modificació de la Llei d'estrangeria.

Tres consideracions volem fer-li. La primera, al marge del debat de modificació...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps. No pot continuar. Gràcies.

Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé. Com vostè deia, senyor Lora, fins ara –ha utilitzat aquesta expressió «fins ara»–, la legislació no ha anat prou en la línia de la igualtat de drets. I el Projecte de llei –ho repeteixo–, que no es discutirà en aquest Parlament, però que hem impulsat des del Govern de la Generalitat, va en la línia d'incrementar la igualtat de drets.

Vostè em diu que entén que s'hauria d'anar més enllà. Jo li dic, de tota manera, que en l'estudi, diguem-ne, de legislació comparativa que s'ha fet amb la majoria de lleis d'estrangeria que hi ha en els països europeus, aquesta Llei que hem presentat i que, evidentment, pot ser millorada a través de la discussió en el Congrés dels Diputats, té un molt bon nivell des del punt de vista d'integració i de respecte de la gent que ve de fora, de la gent immigrada extracomunitària.

Per tant, nosaltres seguirem en aquesta línia, de la mateixa manera que mirarem que s'adoptin alguns canvis en els plantejaments administratius, referents, per exemple, a tot aquest tema, aquests dies, tan actual dels menors, per exemple, en la relació amb els fiscals, la col·laboració amb els ajuntaments, etcètera.

A part d'això, li vull dir que és clar, com que no podem estar, diguem-ne, amb els braços creuats esperant que s'aprovi la Llei, el que està fent ja de fa temps la Generalitat és mirar d'ajudar tant com pugui aquest sector de població. I, en aquest sentit, li vull dir, per exemple, que nosaltres, doncs, tenim vuit-centes vuitanta-una famílies immigrants, doncs, en el PIRMI; que hem atès més de cent peticions, unes cent vint peticions en el que va d'any, per a llogaters immigrants; que tenim cursos de formació d'adults que afecten tres mil dos-cents...

El president

Senyor president, ha exhaurit el seu temps. Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les autopistes de peatge a Catalunya

Segona pregunta al president de la Generalitat, formulada pel grup d'Esquerra Republicana sobre les autopistes de peatge a Catalunya. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Josep-Lluís Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Sí, moltes gràcies, senyor president. Voldríem saber quin és el criteri del president de la Generalitat amb relació a les infraestructures de peatge a Catalunya, i, d'una manera molt particular, si ens podria respondre la pregunta que en aquests moments es fan molts usuaris de les autopistes a Catalunya: el Govern de Catalunya, de quina banda està: de la banda dels usuaris, de la banda de la gent que passa per les autopistes i paga, dels transportistes, de les grans empreses o de la banda d'aquells sectors que fan negoci amb el peatge de les autopistes?

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

El Govern de Catalunya està a la banda de l'interès de Catalunya i de l'interès dels ciutadans de Catalunya. I és per això que nosaltres, doncs, concretament, fins i tot en el nostre programa electoral –a més, ho vam començar a aplicar ja l'any passat–, no solament varem fer tota una sèrie de rebaixes pel que fa referència a les autopistes que són titularitat de la Generalitat, sinó que varem impulsar –perquè, directament, la majoria de les vegades, no la podríem fer nosaltres mateixos, per no ser-ne titulars–, tota una sèrie de negociacions amb la resta d'autopistes, per tal que disminuïssin molt sensiblement els seus peatges. Aquest és el servei que, de moment, podem fer i que després, quan vostè m'ampliï el sentit de la seva pregunta, potser podré concretar-li la resposta.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Doncs, l'hi amplio. Vostè demanava fa quinze dies mobilitzacions, que probablement farien falta mobilitzacions en el si de la societat catalana. Doncs, bé, senyor president, ja hi són. Són mobilitzacions per un malestar general contra els peatges, perquè la gent ja n'està tipa, de pagar per uns serveis que en altres llocs de l'Estat són gratuïts. La gent està farta de pagar mentre la inversió de l'Estat a Catalunya, sota tots els governs, de qualsevol color, continua discriminant Catalunya, malgrat que vostès són decisius i claus a Madrid.

Catalunya continua pagant per tenir autopistes col·lapsades i això és un mal servei –res a veure amb la competitivitat i amb la modernitat. Ajuntaments, consells comarcals, cambres de comerç, associacions municipalistes de Tarragona, de Barcelona, de tot arreu, tothom diu: «Prou!». Uns pocs, les empreses d'autopistes, fan negocis multimilionaris a costa de l'esforç i el sacrifici de la majoria. I això s'ha d'acabar. Una sola empresa, com si fos una mena de monopoli feudal, i els seus accionistes perjudiquen la majoria. Per això, ha de ser prioritari, senyor president, rescatar els peatges dels cinturons de les grans ciutats i igualar els peatges per la banda baixa.

Si som el mateix Estat, el mateix tracte per a tothom i la solidaritat per a tothom. Si Catalunya paga, que pagui Madrid, que pagui la burocràcia centralista, que paguin els *señoritos* d'Andalusia, que no ho han fet mai. I això es fa per la via dels impostos especials, d'un percentatge sobre els beneficis de les caixes, un impost sobre els beneficis extraordinaris de les concessionàries de serveis públics, el reconeixement del deute històric, la sobirania fiscal o una combinació de tot plegat. En deu anys, aquestes empreses han obtingut uns beneficis nets de 250.000 milions de pessetes.

Senyor president, Catalunya pensa que ja n'hi ha prou d'aquest color. Catalunya està farta de pagar no autopistes de peatge, sinó autopistes de pillatge, i es pregunta si hi ha o no hi ha complicitat política entre el Govern de la Generalitat i el manteniment d'aquesta situació discriminatòria, que tant perjudica els interessos de tothom, de la majoria, i, en aquest cas, les empreses concessionàries no són la minoria, són la majoria, i deixi-me-li tornar a recordar qui hi ha al davant de cadascuna d'aquestes empreses concessionàries i de quin color polític són.

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé. Jo li he de fer una precisió i dir-li que, de totes les coses que vostè ha dit, en moltes de les quals puc estar d'acord, n'hi ha una que, de tota manera, voldria matissar: les autopistes han estat un gran factor de competitivitat, de part de la competitivitat; si no haguéssim tingut les autopistes des de finals dels anys seixanta, la nostra competitivitat, tot i el cost que han representat per als usuaris, hauria estat molt més baixa, i la repercussió sobre els ciutadans de Catalunya, negativa –hauria estat molt important. No tindríem el desenvolupament econòmic que després hem pogut tenir.

El tema de la perequació seria una solució ideal, però, escolti..., naturalment, hi ha una cosa fàcil, relativament fàcil, que és la mobilització –i ja saben vostès que jo, segons com es facin les mobilitzacions, no les critico. Però això és relativament fàcil, com també és fàcil la frase, aquesta, brillant que vostè ha fet entre les autopistes de «peatge» i les autopistes de «pillatge», però, després, quan cal enfrontar-se amb el PP sencer, amb el PSOE sencer i el PSC sencer –recordin que l'inventor d'aquesta fórmula que ara s'aplica va ser el ministre Borrell, que no en va ser l'inventor, però que, de fet, la va aplicar, concretament, a l'Estat espanyol, encara que ja s'aplicava, també, en altres països europeus... I, bé, aleshores, doncs, resulta que, naturalment, tot això que vostè diu molt brillantment és de difícil aplicació –moltes vegades– en la pràctica.

També ho és perquè, agradi o no, hi ha un contracte, i, en un estat de dret, un contracte és un contracte –i hi és. I, aleshores, també he de dir que la valoració, el que representaria el rescat de totes les autopistes espanyoles –no dic només les catalanes– perquè no podrien rescatar-se només les catalanes– oscil·la entre uns que la valoren en un bilió dos cents mil, tres-cents mil milions de pessetes i uns altres que la situen pels volts dels dos bilions de pessetes –tan li fa; situem-ho, si vostè vol, per posar-ho en un entremig, al voltant d'un bilió i mig de pessetes. El rescat d'això, malgrat tota aquesta mena, diguem-ne, de panòplia, tot aquest conjunt de mesures que vostè diu, no està, ara com ara, a l'abast de les administracions ni està, ara com ara, en fi, en el plantejament que vostè fa. Això no és així, en la pràctica. Una altra cosa és el discurs polític, una altra cosa

és la mobilització, però, en la pràctica, això no està d'aquesta manera.

I és per això que, encara que sigui d'una manera palliativa –i això sempre és poc brillant, el que és palliatiu, però, de vegades, és el que es pot fer i també és d'agrair–, s'ha anat per la línia de mirar...

El president

Senyor president, ha exhaurit el seu temps. Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la racionalització i la supressió dels peatges

La tercera pregunta és sobre la racionalització i la supressió de peatges, formulada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, el Govern de la Generalitat ha trencat un acord amb ACESA que redueix el peatge d'alguns trams d'autopistes d'aquesta concessionària a canvi d'ampliar la concessió en cinc anys.

Ajuntaments, consells comarcals, la Federació i l'Associació de Municipis de Catalunya, les cambres de comerç, l'Organització de Consumidors i Usuaris de Catalunya, sindicats, entitats cíviques, associacions de veïns, partits polítics i el senyor Molins estan en contra de l'acord i exigeixen una mesura que arregli de debò el problema.

Què n'opina, senyor Pujol, d'aquesta situació?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable...

El president de la Generalitat

Pot afegir a tota aquesta llista la meva família, perquè la meva família també hi està en contra, perquè el paga cada dia, el peatge. Entén el que vull dir? El que passa és que tot el que vostè ha dit, més la meva família, no poden canviar certes situacions de tipus jurídic i de tipus polític.

Si vostè té la solució, expliqui-me-la ara mateix, si vol.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. La solució, la hi podem donar a les properes eleccions autonòmiques, on podem, nosaltres, governar conjuntament amb altres partits d'esquerra. (*Remor de veus.*)

El president

Per favor, guardin silenci.

El Sr. Boada i Masoliver

Davant aquesta situació que jo he plantejat, el Govern de la Generalitat tenia dues possibilitats: arribar a un acord, tenint en compte l'interès general, com li reclamen les institucions i entitats, i la família Pujol, abans esmentats, o tancar un acord que privilegi els interessos privats –en aquest cas, els d'ACESA–, i el seu accionista majoritari, la Caixa.

Una vegada més, vostè ha optat pels poderosos. Ha preferit arribar a una entesa amb ACESA, que per nosaltres és un frau als ciutadans de Catalunya, i no s'estranyi que les mobilitzacions vagin en augment i que hi hagi una veritable i legítima rebel·lió entre els usuaris, entre els quals pensem comptar, també, amb la família Pujol.

El seu gran acord significarà que els usuaris del tram de l'A-7, que recorre les comarques gironines, ens estalviarem vint-i-vuit pessetes –uns trenta-tres cèntims per quilòmetre. Vostè ha preferit blindar els beneficis astronòmics d'ACESA i la Caixa amb l'ampliació de la concessió, en comptes d'exercir una veritable pressió del conjunt de la societat, encapçalada pel seu Govern, que aconseguís rebaixes i la supressió de peatges a compte dels beneficis d'ACESA.

És immoral que una entitat dedicada a l'obra social aconsegueixi aquests beneficis a càrrec dels ciutadans de Catalunya. És irresponsable i reprovable que el Govern estigui sotmès als dictats d'aquesta empresa, una empresa que ha posat dificultats en la construcció de la xarxa viària alternativa a les seves autopistes de peatge, com la sortida de Gelida, la variant de Tarragona, els accessos a Figueres nord, i que ha comptat amb la connivència del Govern en no potenciar, per la seva banda, rutes alternatives i segures. Ha preferit menystenir un acord d'aquest Parlament de fa vint mesos, que instava el Govern a crear un grup de treball de racionalització i supressió de peatges, a canvi d'una negociació partidista i electoralista.

En definitiva, ha posat, per davant dels interessos de Catalunya, els d'ACESA i del seu soci majoritari, la Caixa. I no és la primera vegada, però estem convençuts que serà l'última.

Gràcies. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Jo el felicito pel seu optimisme respecte als resultats electorals del seu partit a les properes eleccions.

Ara, el que veig és que vostè, de tota manera, parla sense gaire coneixement de causa d'un punt, no?, i això és un mal senyal. Escolti: el Govern de la Generalitat, en aquestes negociacions últimes, l'únic que pot fer és una acció, diguem-ne, de pressió. No hem fet cap acord

amb ACESA. L'acord amb ACESA, el fa el Govern central –que quedi clar!–, perquè n'és el titular. Nosaltres, el que vam fer quan estàvem ja molt a prop d'arribar a un acord va ser –i, això, algú ens ho va criticar, perquè va dir que amb això embolicàvem la troca i que ho retardàvem– introduir-hi un peatge, que inicialment no estava previst d'introduir, i, aquest, sí que és titularitat de la Generalitat, concretament, que és el peatge de Mollet, perquè ens semblava un peatge especialment escandalós i, com vostè sap, ha baixat, em sembla que és –ara no ho tinc aquí a mà; bé, és igual–, sí, de 265 pessetes a 160.

Bé, dintre del que nosaltres podem fer amb la nostra força, que, bé, és la que és i que, en tot cas, és, possiblement, en aquest terreny, la que, més enllà de les mobilitzacions i dels discursos i de les brillantors oratòries, pot tenir una certa eficàcia, hem optat per aquesta política, perquè, ara com ara, és l'única que es pot fer i que fa que, per exemple, a partir del moment que hi hagi aquest acord, doncs: primer, tots els trams d'autopista que valen més de deu pessetes per quilòmetre, que ja és un nivell molt acceptable des del punt de vista europeu, afectarà, això, a 185.000 vehicles diaris, o sigui que, quan parlava de: «Vostè està a favor dels usuaris o no està a favor dels usuaris?», 185.000 usuaris se'n beneficiaran cada dia, amb quantitats importants, de 265 a 160, de 205 a 105, de 265 a 220, etcètera.

I això és el que avui, donada la legislació que hi ha, donats els antecedents, que, evidentment, no són bons i que ens van obligar a fer autopistes –i vam fer bé de fer-les, torno a dir-ho, perquè, si no, el nostre país estaria molt més col·lapsat i seria molt menys competitiu del que era–, com a conseqüència de tot això –ho repetixo–, la política que s'ha pogut fer és aquesta.

I, bé, ja sé que es podran fer discursos molt més maximalistes, però, de moment, el que repercutirà en la butxaca dels usuaris catalans serà el resultat de la nostra política, i repercutirà això en una rebaixa de la seva despesa.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els objectius i les prioritats previstes fins al final de l'actual legislatura

La quarta pregunta, formulada pel Grup Popular, és sobre els objectius i les prioritats previstes fins al final de l'actual legislatura. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, la pregunta que li formula el nostre Grup parlamentari es concreta a conèixer, si és que existeixen, quins són los programes d'objectius i la declaració de prioritats del Govern fins al final d'esta legislatura, que acaba el novembre del 1999.

Si així ho entén, senyor president, li estic recordant que queden tretze mesos de legislatura i de faena i estic expressant-li que, entre eleccions anticipades o no, lo número dos o lo número vuit de la seua candidatura, l'autodeterminació, l'estat confederal i el caràcter nacional d'Espanya –amb tot això que resulta una empanada–, senyor president, es dona la impressió que no hi ha ni objectius, ni prioritats, ni direcció política del seu Govern.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, fem alguna cosa més que parlar d'això que vostè diu que fem. Per exemple, si vostè parla amb el ministre senyor Rato, amb el ministre senyor Arias, i precisament relacionat amb aquest tema de les autopistes –que a vostè li representarà, per cert, un estalvi important per anar, concretament, a Tortosa... Bé, doncs, fem altres coses. Ells n'hi donaran testimoni, d'això i de tantes altres qüestions –entre altres, discutir amb ells els pressupostos generals de l'Estat, concretament, per al 99.

Ara, pel que fa a Catalunya, òbviament, és clar que tenim uns objectius. Tenim un primer objectiu, que, d'aquí a quatre dies, es plantejarà aquí, en aquest Parlament: pressupost, amb compliment, a més, dels preceptes de Maastricht; continuar en la línia de la reducció del dèficit públic, que ja hem iniciat aquests anys passats; reforçament de la despesa de tipus social i de les despeses destinades a la prestació de serveis bàsics per al ciutadà; manteniment de la inversió, que, en aquests moments, estem en condicions de mantenir –a l'entorn d'aquells 200.000 milions de pessetes cada any– i aconseguir, a més, un augment substancial de les inversions de l'Estat a Catalunya, cosa que sembla que, aquests últims mesos, estem aconseguint més que no havíem aconseguit temps enrere.

Aquestes són algunes de les línies bàsiques, concretament, però, si en vol amb més detall, després, amb el temps que em quedi, li contestaré.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyor president: o porten les bateries mal encarades o s'han quedat sense munió. En lo debat de pressupostos, li demostrarem que això de les inversions, senzillament, no és cert.

I nosaltres, senyor president, creiem que, si l'èmfasi i l'energia que vostè ha destinat a la polèmica, a la confusió i a la discussió en tots estos elements que jo li he significat..., si, esta energia, l'hagués emprat a impulsar això que deia vostè –les polítiques d'ocupació, per exemple; les polítiques socials i de benestar; los sectors productius de la nostra economia– i, sobretot, a resoldre la situació econòmica i financera de la Generali-

tat..., si ho hagués fet així, avui, a la millor, estaríem parlant de convivència i no de confrontació, i estaríem parlant d'agraïment en contra de decepció.

Li demostrarem, senyor president, que el *despiste* i els errors són tan preocupants que, si m'ho permet, en lo sentit figurat de l'expressió, sembla com si est Govern fes publicitat de Tabacalera justament davant de l'Associació d'afectats de càncer de pulmó; és a dir, *quiebra* de Tabacalera, tots al carrer, i, en este cas, ni estratègia, ni direcció, ni orientació.

Per exemple, senyor president: ha verificat vostè lo seu propi sondeig sobre la gestió del seu Executiu? Ha detectat en este sondeig quines són les prioritats que li reclama la societat catalana? Ha repassat l'execució del seu pressupost al juny del 1998? Miri, quan observi les desviacions de sis mesos, equivalents a més de 135.000 milions de pessetes, es posarà les mans al cap, se li posaran los pèls de punta i la carn de gallina.

Per això, senyor president, no perdi temps ni diners en qüestions inútils i, una vegada més, li reclamem que governi, que gestioni i que administri.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Doncs, sí que les confrontem de tant en tant, les enquestes, i les enquestes diuen que la valoració que la ciutadania catalana fa de la gestió del Govern de la Generalitat és molt millor que la que fa el Govern central. Sí, no fa gaire que va sortir, no?; no, no, escolti: va sortir, fa molt pocs dies, a tota la premsa. Per tant, en aquest sentit, nosaltres estem sensiblement per sobre del 6 i el Govern central amb prou feines està en un 5 rascat. Primer punt.

Això de la Tabacalera no ho he entès i, per tant, no li ho contesto. (*Rialles.*) Tampoc no he entès gaire això que em diu de la confrontació, perquè jo no veig que a Catalunya hi hagi confrontació. Que hi hagi gent que reclami una rebaixa dels peatges..., això no és confrontació, això és una altra cosa. La confrontació en el sentit civil, afortunadament, a Catalunya no hi és. Vull dir, la polèmica política, la discussió, la lluita política –si vostè vol utilitzar aquesta expressió– es fa en uns termes prou civilitzats, dels quals tots ens hem de congratular.

I, per altra banda, fins i tot li he de dir que alguns temes que algú havia pensat que, potser, podien ser, diguem-ne, elements de fractura de la nostra societat –i, en algun cas concret, no fa gaires mesos, en això, s'hi insistia molt..., no ha anat així, no ha anat així. No és que ho diguin les enquestes, és que ho diu simplement el fet d'anar pel carrer i parlar amb la gent, i veure com la gent es condueix.

Dit això, li he de dir que el Govern de la Generalitat, emparat, a més, amb aquesta valoració tan positiva que li fan a través de les enquestes, la població catalana –evidentment, molt superior a la que fan del Govern central– segueix fent la seva actuació. Per exemple, entre altres coses –i això vostè ho pot comprovar a tra-

vés dels seus correligionaris de Madrid—, negociem, a peu i a cavall, tota una sèrie de qüestions que s'han anat retardant aquests últims anys —no sempre per culpa del Govern del Partit Popular; algunes vegades, recollia una herència negativa en aquest sentit.

Per exemple, ara li acabem de proposar una cosa al Govern central, no?, que és que, a través d'un instrument que el Govern de la Generalitat té i que ara veig que totes les comunitats autònomes copien i en algun moment determinat fins i tot el Govern central...

El president

Ha acabat el seu temps.

El president de la Generalitat

...va veure si podia copiar, nosaltres li hem ofert la possibilitat.

El president

Ha acabat el seu temps, senyor president.

El president de la Generalitat

Llàstima!

El president

Haig de fer complir el Reglament, malgrat tot. (*Remor de veus.*) Per això, el seu conseller, que té al seu costat, ja l'avisava.

Moltes gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la política de peatges en les autopistes i els túnels de concessió de la Generalitat de Catalunya

La cinquena pregunta és sobre la política de peatges en les autopistes i els túnels de concessió de la Generalitat de Catalunya, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, en l'acord que se'ns anuncia entre el Ministeri de Foment i ACESA, no sabem quin paper hi ha jugat la Generalitat. Ens sembla que, al final, els han descavalcat, tot i que els afecta. Aquest acord els afecta perquè afecta el peatge de Mollet, que és de la seva competència, i allarga la concessió de les autopistes del Maresme.

A nosaltres ens preocupa que digui que amb aquest acord, finalment, vostès també hi estan d'acord, perquè, és clar, és un acord que beneficia ACESA —150.000 milions de pessetes més d'ingressos, tindrà—, perjudica els usuaris, que hauran de pagar més temps, i discrimina un territori, que són les terres de Lleida, on es veuen afectats. Però a nosaltres el que ens interessa, sobretot, senyor president, és què farà vostè en els 212 quilòmetres de la xarxa de peatge de la seva competèn-

cia, que, a més, en aquests moments els ciutadans paguem el doble —20 pessetes per quilòmetre— del que es paga a la xarxa estatal a Catalunya —10 pessetes per quilòmetre.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula per contestar l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, veig que hi ha una contradicció entre el seu futur aliat, perquè ell diu que tot això és responsabilitat nostra i vostè diu que ens descavalquen. Bé, però, dit això..., no, a nosaltres no ens descavalquen, simplement, perquè és un cavall en el qual no hi anem. No, és clar que no. Nosaltres podem fer pressió, nosaltres podem utilitzar la nostra força política, tot el que vulguin, però... «Ah!», diu vostè. Vostè, suposo que té uns elements suficients, els coneixements mínims necessaris de caràcter jurídic per saber que això és una relació, en la majoria de casos, que això s'ha negociat —Mollet a part— entre el Govern central i ACESA.

Bé, escolti, per tant, nosaltres hem fet això. Hem aconseguit uns resultats prou importants. Abans vàrem ser capdavaners en aquest sentit..., capdavaners, no, perquè el capdavaner va ser en Borrell, però els segons vam ser nosaltres perquè vam rebaixar una sèrie de, diguem-ne —sense allargament, això sí, en aquest sentit sí que vam ser capdavaners—, les autopistes de titularitat nostra: túnel del Cadí, túnel de Vallvidrera, etcètera. Bé, en tot cas, aquesta és l'actitud que hem tingut. Si vol, després li ho aclariré més quan faci la seva segona intervenció.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

President, espero que no ens parlarà ara de Portugal, Itàlia i França. Podríem parlar d'Alemanya, on les autopistes deuen ser gratuïtes. I dir que, del senyor Borrell, també ja n'hem parlat molt. Voldria dir que el senyor Borrell va fer 140 quilòmetres d'autopistes lliures de peatge a Catalunya, sobretot a les terres de Lleida, quan vostès en van fer 212 de peatge. Però, és clar, a vostès els han descavalcat perquè no sabem si estan a favor de la perllongació de les concessions que el senyor Molins impugna i aquí, a Catalunya, diu que hi està en contra, però a Madrid hi està a favor; si estan a favor del rescat de les concessions, perquè el senyor Salvador Esteve a Gelida diu que està a favor del rescat, aquí, al Parlament, hi està en contra, o està a favor del peatge a l'ombra —com diu el senyor Serratosa. Els Socialistes voldríem pensar que ACESA, que ha tingut un benefici de 100.000 milions de pessetes aquests cinc últims anys, o que l'Estat va haver-li de pagar de l'ordre de mig bilió de pessetes —500.000 milions de pessetes— quan tenia el problema de l'assegurança de canvis, que en aquest moment que ACESA té molts de beneficis poguessin modificar la llei i, de la mateixa

manera que l'Estat pagava a ACESA quan tenia moltes pèrdues, en aquests moments ACESA ajudi, baixant els peatges per als ciutadans, però sense haver de pagar nosaltres, ajudi tenint menys beneficis i, d'aquesta manera, poder beneficiar el conjunt dels ciutadans de Catalunya.

Esperem que comparteixi aquesta idea dels socialistes i no estiguin per idees peregrines que, en aquests moments, no sabem quines són –perllongació de concessions, rescat de concessions, peatge a l'ombra o gratuïtat, com demana el senyor Nadal a Tarragona.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Sí. De Portugal, Itàlia i França, ja en vaig parlar. D'Alemanya, no li'n parlaré. Jo li parlaré del Maresme.

No, és clar. Perquè, si d'algu no en puc esperar una crítica d'aquest tipus, és de vostès. Perquè nosaltres el que vam fer va ser, en un moment determinat, dir: «Home, això que els socialistes aplaudeixen tant, potser també ens ho aplaudiran si ho fem nosaltres amb les nostres autopistes o si aconseguim que el Govern central també ho faci.» Jo li recordaré el que va passar. El Govern socialista tenia un compromís de fer una autovia sense peatge fins al Maresme nord, i això és un compromís que venia de l'any 83 i, després, l'any 89, el ministre Sáenz de Cosculluela va presentar un projecte, fins i tot es van començar una sèrie d'expropiacions, que després es van traspasar, per cert, a ACESA, aquesta companyia que vostè critica tant perquè diu que fa tants beneficis. Però això, qui ho va traspasar van ser vostès, i concretament, un membre destacat del PSC, el que, per cert, va aconseguir de molt la votació més àmplia en les primàries últimes.

Aquest senyor, allò que s'havia expropiat perquè es dediqués concretament a fer una autovia lliure de peatge, ho va traspasar a ACESA perquè fes –segons vostè diu– uns grans negocis milionaris, i en el Maresme s'havien d'invertir 35.000 milions de pessetes i no s'hi va invertir res. I, aleshores, va agafar aquesta fórmula, que, per cert, nosaltres fins i tot vam impugnar inicialment. Després, ens hem adonat –i ara ho dic a tothom– que nosaltres també vam adoptar en algun moment aquesta actitud que s'ha adoptat en aquesta cambra avui. Però, després, a l'hora de la veritat, fent el recurs, veiem que aquest recurs no prospera. Perquè això pot agradar o pot no agradar. Evidentment, es pot dir que hi va haver un incompliment flagrant del Govern socialista, concretament del que eren els seus compromisos amb el Maresme. Es pot dir que, a més, l'acord al qual va arribar en Borrell amb ACESA va ser molt millor per a ACESA que al que s'arriba ara: dotze anys, dotze anys de perllongació, i, en canvi, ara, només cinc anys per tota una sèrie de coses, i, a més, amb una rebaixa molt més substancial que no la que va ser després el Montgat - Mataró en aquell moment.

Bé, per tant, amb un acord molt millor ara que aleshores, però, en tot cas, el que li vull fer notar és que...

El president

Senyor president, ha exhaurit el seu temps.

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació en què es troben les obres de grans infraestructures

La darrera pregunta al president de la Generalitat és sobre les grans obres d'infraestructures. Per formular la pregunta, presentada pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Que la competitivitat d'un país té a veure amb les infraestructures és un fet assumit per tothom, i ara mateix n'estàvem parlant. A Catalunya, des de fa temps, es fa un esforç en tots els àmbits per dotar-nos d'infraestructures que ajudin al nostre desenvolupament, però també és cert –i s'ha dit aquí repetides vegades– que, des del punt de vista d'inversió d'infraestructures, hi ha un dèficit –un dèficit que algú, fins i tot, ha dit crònic– d'inversions de l'Estat a Catalunya, que cal superar, i superar ràpidament, si no volem que ens afecti relativament el desenvolupament del nostre país. En aquest sentit, el Govern de la Generalitat –i en això hi ha manifestacions en aquesta cambra i als mitjans de comunicació, fetes pels titulars del Govern– fa temps que està lluitant, treballant per aconseguir que un seguit de grans obres d'infraestructures que s'han de fer a Catalunya es facin i es facin amb rapidesa.

Ens agradaria conèixer, al nostre Grup, senyor president, com estan aquestes obres i que, per tant, a través de la seva informació, la cambra també en fos assabentada.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Efectivament, el tema de les infraestructures és vital per al que serà la Catalunya de la dècada que ve. Li contesto deixant de banda temes que ja estan en marxa, i molts d'ells s'acabaran –algun d'ells d'aquí a molts pocs mesos–, que són de la responsabilitat de l'Estat. Jo, pràcticament, gairebé totes les coses de què li parlaré, bàsicament, són responsabilitat de l'Estat i, per tant, fruit de la negociació que hem estat establint amb el Govern central durant aquests últims dos o tres anys.

Deixo de banda, per tant, el que és l'autovia del Llobregat, allò de la pota sud... De la pota sud només vull recordar –i perdonin– que el ministre Borrell, davant d'en Maragall i de mi mateix, es va comprometre a començar-la a finals del 92, i no es va començar fins a finals del 95 o començaments del 96 –el 96, em sembla. Ho dic perquè alguns retards també tenen el seu

6364

origen i la seva causa i els seus noms i cognoms –el pont del Llobregat, etcètera. Deixo de banda això i em centro en el que ha estat objecte de la nostra especial atenció i pressió aquests últims temps en la nostra relació amb el Govern central. Primer, el desviament del Llobregat. Els explicaré quina és la situació. Es va fer la declaració d'impacte ambiental; ara s'està pendent d'un informe de la Junta d'Aigües, per tant, de la Generalitat, que estarà llest i s'enviarà a Madrid el dia 19 d'octubre –dilluns que ve–, i, a partir d'aquest moment, hi haurà l'aprovació per part del Ministeri de Medi Ambient, un cop rebut aquest informe. I ja s'ha avançat, en la sessió del 29 de setembre d'aquest any de la Comissió d'Urbanisme de Catalunya, el que ha de ser la modificació del Pla general metropolità, i, a partir d'aquell moment, per tant, es podrà tirar endavant, ja, la licitació.

Pel que fa l'aeroport, després d'unes discussions llargues, que havien de ser llargues per la complexitat del tema i pel respecte que havíem de tenir envers diversos interessos contradictoris i, també, les posicions de diverses administracions, es va arribar a un acord que a mi em sembla que és un acord molt feliç i molt positiu. I és sobre aquesta base –quant a l'emplaçament de la tercera pista, vull dir–, i sobre aquesta banda que AENA ha d'enllestir el Pla director, que estarà acabat a finals d'octubre. En tot cas, l'aeroport, la tercera pista, entre finals del 2001, començaments del 2002, estarà en condicions de funcionar.

Pel que fa a una altra infraestructura, aturada des de fa molt i molt de temps, també, que és la depuradora, he de dir que hi ha hagut l'aprovació del projecte per part del Ministeri, que ara, dintre d'aquest mes, ha d'estar llest el plec de clàusules per a la contractació i que es podrà produir la licitació, com a tard, el 30 de novembre d'enguany. També això requereix la modificació del Pla general metropolità, que també es va aprovar, precisament, en aquesta sessió que els deia del 28 de setembre. A continuació d'això, la Generalitat començarà a fer les expropiacions i la licitació –ho repeteixo–, no feta pel Ministeri ni per la Generalitat, sinó per aquesta societat mixta que es diu Depuradora del Llobregat, Societat Anònima, que ja s'ha constituït, farà la licitació, com els deia, abans del 30 de novembre.

Pel que fa al desviament del Francolí...

(El president indica a l'orador que ha exhaurit el seu temps.)

El president

Gràcies, senyor president de la Generalitat. Iniciem les preguntes als senyors consellers. *(Remor de veus.)*

Pregunta al Consell Executiu sobre el futur del Museu d'Art Contemporani de Barcelona

La primera pregunta al Consell Executiu és sobre el futur del Museu d'Art Contemporani de Barcelona, formulada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per formular la pregunta, té la paraula el dipu-

tat senyor Ignasi Riera. *(Remor de veus.)* Espera un moment a començar.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci per a poder continuar la intervenció dels oradors. *(Pausa.)*

Pot començar, senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, quan vaig formular-li aquesta pregunta era quan hi havia problemes de direcció en el Museu d'Art Contemporani de Barcelona i hi havia un seguit d'opinions que plantejaven qüestions sobre la viabilitat del futur d'aquest museu. En aquests moments, la pregunta no és ja sobre la direcció –ja resolta en aquests moments la crisi, diguem-ne, de direcció des del moment que vam formular la pregunta–, sinó sobre la viabilitat d'aquest Museu d'Art Contemporani de Barcelona des de l'òptica de qui presideix el Patronat, que és el Govern de la Generalitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller senyor Joan Maria Pujals.

El conseller de Cultura (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

En primer lloc, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Riera, la Generalitat no presideix aquest òrgan. En forma part, és un consorci.... Perdó?

El Sr. Riera i Gassiot

Perdoni, si vostè arriba al Museu, veurà que el Patronat està presidit pel Molt Honorable Senyor Jordi Pujol i Solel.

El president

No facin diàleg, si us plau. Contesti la pregunta, senyor conseller.

El conseller de Cultura

No canvia el sentit de la qüestió. En tot cas, queda perfectament aclarit que, el Consorci, el formem l'Ajuntament de Barcelona, la Generalitat i una fundació.

De tota manera, totes les institucions, precisament, que integren aquest Consorci del Macba s'han compromès a prendre les mesures oportunes perquè aquest es consolidi definitivament com un punt de referència a nivell internacional en l'àmbit de l'art contemporani. De fet, nosaltres vam viure aquest procés molt de prop i hem afavorit que la solució del nomenament del director es fes comptant amb el màxim de suport de tots els sectors implicats, no només de les institucions o de la Fundació que integren el Patronat del Museu d'Art Contemporani de Barcelona.

Els objectius que ens plantejem són: mantenir una presència permanent de la col·lecció a l'edifici del Museu i, per tant, enriquir-la tant com sigui possible. Di-

namitzar al màxim el Museu, mitjançant la programació d'exposicions i activitats dirigides tant al públic –el públic, en general– com als especialistes, i, en aquest sentit, seria desitjable i esperem que es pugui anar assolint un dels objectius que hem encomanat al nou director, que és incrementar la incidència, la penetració a la societat catalana, d'aquest gran equipament cultural. Volem també contribuir a revitalitzar l'escena artística de Barcelona, mantenint una bona relació de col·laboració amb els altres espais artístics de la ciutat –des del mateix Centre Santa Mònica fins a la Fundació Miró– i garantir, també, el màxim de transparència en els processos d'adquisicions d'obres que es portin a terme, sempre seguint les orientacions, les decisions del director del Museu i la Comissió de Compres, acordades amb la Fundació Museu d'Art Contemporani.

En fi, nosaltres confiem plenament que en aquesta nova etapa, i amb el nou director, es consolidarà el Macba com una eina fonamental per dinamitzar la cultura de creació contemporània a Barcelona, i que aquest equipament farà de la ciutat un lloc capdavanter, tant a nivell nacional com en l'escena artística internacional. Disposem dels mitjans i pensem, també, que de les persones adequades perquè es pugui aconseguir aquest objectiu.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, en l'annex d'inversions dels pressupostos generals de l'Estat per al 1999 hi ha una partida de 6 milions de pessetes que posa dues destinacions: el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona i el Museu d'Art Contemporani de Barcelona. És una partida de programació plurianual fins al 2002. Quan jo li preguntava sobre la viabilitat, ja resolta la qüestió de la direcció, preguntava també sobre els recursos que, com vostè ha dit, eren molt importants per tirar endavant aquest museu.

Si han llegit aquesta publicació, *Ara és demà*, que parla sobre les propostes de futur de Catalunya, s'hi parla –encertadament, crec– sobre les dificultats d'incrementar el consum cultural justament en l'oferta artística a partir dels grans museus. Com que nosaltres compartim aquesta inquietud, també fem la pregunta sobre amb quins recursos es vol incrementar, a partir de museus –com en aquest cas– d'art contemporani, la capacitat d'atreure més públic cap a l'art contemporani.

Gràcies.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller, a qui –l'hi dic a títol orientatiu– queden trenta segons del seu temps.

El conseller de Cultura

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.)

...el que passa a fora, diguem-ne, d'aquesta sessió, també m'ofereixo, senyor Riera, a fer-ho. Penso que la darrera exposició sobre Miquel Barceló ha aconseguit aquest objectiu, i, en tot cas, aquest objectiu és un dels encàrrecs principals que té l'actual direcció i els responsables del Museu. Pensem que hi ha els recursos suficients i la capacitat suficient per part dels directius del Museu perquè es pugui aconseguir aquest objectiu.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre en quina fase es troben les gestions per a la recuperació dels drets de Catalunya en la gestió de l'Arxiu de la Corona d'Aragó

La segona pregunta, també formulada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, és sobre les gestions per a la recuperació dels drets de Catalunya en la gestió de l'Arxiu de la Corona d'Aragó. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. El Parlament de Catalunya adoptava la Moció 13/V, el 9 de maig de 1996, sobre l'Arxiu de la Corona d'Aragó. En quina fase està la realització d'aquells acords que aprovàvem per una amplíssima majoria en aquesta cambra?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Cultura

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, aconseguir la creació del Patronat de l'Arxiu de la Corona d'Aragó en els termes que estableix l'Estatut d'autonomia de Catalunya ha estat, des de fa anys, objectiu del Govern de la Generalitat; un objectiu que aquest mateix Parlament va recolzar i reforçar el 9 de maig de 1996 amb l'aprovació de la Moció 13/V.

Posteriorment, i mitjançant una esmena presentada pel Grup Parlamentari Català, el Congrés dels Diputats va aprovar una Proposició no de llei per la qual s'instava el Govern de l'Estat a: «Primer, crear en el termini de sis mesos el Patronat de l'Arxiu de la Corona d'Aragó; segon, garantir que el Patronat en qüestió tingui les representacions previstes en cadascun dels estatuts de les comunitats autònomes implicades» –qüestió, òbviament, molt difícil–, «i, tercer, preveure com a primera necessitat, la determinació dels fons documentals que

6366

no han de ser regits pel Patronat i traspasar-ne la gestió a la Generalitat de Catalunya.»

Com a conseqüència d'aquesta Proposició no de llei, el Ministeri d'Educació i Cultura va presentar, fora del termini previst, a mitjan mes de maig del 1997, un esborrany de creació i de funcions del que havia de ser el Patronat de l'Arxiu de la Corona d'Aragó. El Govern de Catalunya va proposar un text alternatiu a aquest esborrany, en el qual es recollien els plantejaments de la Moció 13/V, del Parlament de Catalunya.

Posteriorment, el 7 d'octubre de 1997, el Ministeri va trametre un altre esborrany –un altre de nou– de norma reguladora de l'Arxiu de la Corona d'Aragó i del seu Reial Patronat. En aquest proposava ara crear un organisme autònom de l'Administració de l'Estat anomenat Arxiu de la Corona d'Aragó. En contra de les tesis mantingudes per la Generalitat de Catalunya i de bona part de les comunitats autònomes afectades, aquest document reforçava el paper rector de l'Estat en aquest Arxiu, manllevant les funcions que haurien de ser pròpies del Patronat, al qual reservava una funció merament instrumental i simplement assessora, però no pas de gestió efectiva.

El Govern de la Generalitat no accepta aquesta proposta, perquè l'Arxiu de la Corona d'Aragó, tot i que té una part de documentació que, naturalment, és d'interès compartit amb altres comunitats autònomes, l'Arxiu de la Corona d'Aragó és un arxiu en què hi ha documentació específica i exclusiva de Catalunya. Per aquest motiu, el Departament de Cultura va instar el Ministeri que la seva proposta tingués com a referència un text alternatiu, elaborat per la Generalitat, i que vam facilitar al Ministeri d'Educació i Cultura l'11 de febrer d'enguany, del 1998.

Nosaltres creiem que aquesta darrera proposta pot tenir el suport i la complicitat, com a mínim, dels governs d'Aragó i de les Illes Balears...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

El conseller de Cultura

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Adverteixo al senyor Riera que el senyor conseller no li podrà contestar la repregunta, d'acord amb el Reglament.

El Sr. Riera i Gassiot

Naturalment, per tant, no li faré preguntes que no em podrà contestar públicament.

Sí que –com que jo he esmentat quan he començat la pregunta, justament, la Moció del dia 9 de maig de 1996, i vostè en la resposta m'ha parlat també d'aquesta Moció– diem que ens interessa molt saber l'acompliment d'aquesta Moció. En part, vostè ens l'ha dit; ara, jo li pregaria, senyor conseller, que, en un cas com aquest, tractant-se, a més, de l'obligació del Govern de

dir com ha fet el compliment de la Moció –i, en part, l'acompliment de la Moció era fer totes aquestes gestions amb l'Estat–, ens faci arribar al més aviat possible, ni que sigui a través de la Comissió de Política Cultural, en forma de compareixents o en forma de document que puguem llegir tots els membres de la Comissió, totes aquestes passes, per poder continuar sabent quins seran, en aquests moments, els taps i els problemes que hi haurà per aconseguir aquesta Moció.

Quan vam aprovar aquesta Moció, i veient com a l'Aragó hi havia reaccions molt virulentes, perquè deien: «És l'Arxiu de la Corona d'Aragó; se'l vol quedar el Govern de la Generalitat de Catalunya!», jo, personalment, vaig anar a les Cortes de Aragó i vaig tenir una sessió amb els diputats de tots els grups de la Comissió de Política Cultural –justament, de les Cortes de Aragó.

Va ser una sessió, primer, d'entrada, que havia desvetllat molt interès mediàtic, però que va tenir, sobretot, l'interès d'explicar que, quan s'expliquen les coses, les reticències molt sovint minven, i minven d'una manera considerable. Vol dir, per tant, que, com que segur que haurem de continuar treballant per evitar esculls, compti amb nosaltres, evidentment, que ho podrem continuar fent, però, sobretot, ara li demano que, per a l'acompliment de la Moció, ens faci arribar tot el que avui ens ha dit, que ja, per tant, constarà en el *Diari* del Parlament, però, en canvi, amb la documentació concreta de tot el que ens ha dit.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els motius del canvi de titular de la Secretaria General de l'Esport

La tercera pregunta ha sigut retirada.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la posició del Departament de Justícia en relació amb el conflicte produït en el Col·legi de Biòlegs de Catalunya

La quarta pregunta, formulada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, és sobre la posició del Departament de Justícia en relació amb el conflicte produït en el Col·legi de Biòlegs de Catalunya. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Atenent la sol·licitud del Departament, ja que a la seva consellera no li era possible estar aquí, i donat que ja estava posposada una pregunta, doncs, retiraria la pregunta i l'entraria per escrit.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

La pregunta número 5 ha sigut posposada.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la política de protecció de sòls classificats com a agrícoles

Entrarem, doncs, a la pregunta número 6, formulada pel Grup Mixt, sobre la política de protecció de sòls classificats com a agrícoles. Per formular la pregunta, té la paraula la diputada senyora Maria Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. La pregunta es refereix, doncs, que el senyor conseller ens fes una miqueta d'explicació sobre quins criteris s'utilitzen a l'hora de requalificar terrenys que, en principi, han estat qualificats com a agrícoles. Concretament és aquesta, la pregunta.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, senyor Marimon. *(Pausa.)* He parat el rellotge, no es preocupi.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Senyor president, senyores i senyors diputats, disculpin aquest petit problema tècnic.

Senyora Olivares, jo, el que li volia dir és que no hi ha cap definició vigent en aquest moment que s'ajusti a sòl agrícola. L'actual Llei, en aquest moment, comprèn tres qualificacions, que és: sòl urbà, sòl urbanitzable i sòl no urbanitzable. En tot cas, jo entenc que vostè es refereix a sòl no urbanitzable.

També dir-li que les competències, en aquest sentit, no són del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, ni del Govern de la Generalitat de Catalunya, sinó que les competències, a través de la Llei de bases de règim local, corresponen a l'ajuntament. Una altra cosa és que, tant el Govern, des de la vessant urbanística, com el Departament d'Agricultura, estiguin presents en les diferents comissions que posteriorment han d'informar si la petició de l'ajuntament s'ajusta a dret o no.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Bé, senyor conseller. Segurament vostè ja deu pensar una miqueta en allò a què faig referència; o sigui, concretament, és una experiència viscuda en uns terrenys, si no agrícoles, no urbanitzables —de Tordera, concretament—, que en un determinat moment no eren urbanitzables segons uns informes fets pel seu mateix Departament, per tècnics del seu mateix Departament, i no

era favorable que aquests terrenys fossin requalificats, i, després, segurament, com vostè diu i dona l'explicació, forçat per l'Ajuntament i per altres criteris, doncs, s'han hagut de requalificar.

A mi m'agradaria saber, el Departament que vostè representa, quina eficàcia, quin pes específic té, quan vostès emeten un informe que no és favorable i, després, doncs, l'han de tirar enrere i acceptar que, en certa manera, com si diguéssim, estan equivocats.

Gràcies.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Gràcies, senyor president. Bé, en el cas a què vostè es refereix, jo reitero el que he dit abans: la qualificació i la requalificació dels espais no correspon en cap cas al Departament, sinó que és una proposta dels ajuntaments i, en tot cas, passa per la Comissió d'Urbanisme.

En el cas que vostè menciona, l'Ajuntament ens demana un informe sobre la qualificació del sòl, des d'una vessant estrictament productiva, i nosaltres diem que aquest sòl és un sòl agrari de bona qualitat. Una altra cosa és quan s'ha d'emetre un informe en el qual es contempla la utilització d'aquest sòl a dintre de la zona de la Tordera, i on es veu que aquest sòl és una illa envoltada d'indústria, i que el fet de reconvertir aquest sòl garanteix que, en altres zones, precisament, de la Tordera, no hi hagi necessitat d'ocupar sòl. O sigui, el que es fa és una continuïtat industrial a la mateixa zona. A més, vostè sap que estava absolutament envoltada.

Llavors, l'informe, el primer informe és un informe estrictament agrícola, i el segon informe no té res a veure amb el primer. Vull dir que, si a nosaltres ens pregunten quina és la qualitat del sòl, doncs, els diem quina és la qualitat del sòl. I, en canvi, el segon informe és el que ens planteja, com veiem, la possibilitat que aquesta zona passi a ser industrial, amb el que significa la salvaguarda de tota una gran àrea a la vessant frontal, en la qual no hi haurà afectació posterior. I, des d'aquest punt de vista, l'informe del Departament d'Agricultura és positiu.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la modificació de l'article 68.e de la Llei 10/1994, de l'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra

La setena pregunta ha sigut retirada i la vuitena pregunta ha sigut posposada.

Pregunta al Consell Executiu sobre el professorat no numerari de les universitats catalanes per al curs 1998-1999

Per tant, tramitem ara la novena pregunta, sobre el professorat no numerari de les universitats catalanes. Presentada pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Eduard Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Moltes gràcies, senyor president. Tot i que el curs 98-99 ja està començant, voldria saber les previsions que té el Govern envers aquest col·lectiu, que, segons els sindicats, està xifrat en més del 40% del personal docent superior, perquè la situació del professorat no numerari és greu. Hi ha hagut, l'últim curs, pertorbacions de la vida acadèmica, amb assemblees i vagues, i la situació de pròrroga anual desmoralitza aquests joves professors, que seran la força docent del futur a les nostres universitats. La precarietat és dolenta per a tothom, però és funesta per a la preparació docent i de recerca del professorat universitari.

Aquesta situació no és d'ara, no és que sigui que hagi sortit..., són els efectes nocius de la Llei Maravall del 83, que va arreglar matusserament el problema dels no numeraris dels anys seixanta, setanta, però n'ha creat un de més gros i amb menys temps encara.

Tot això té un futur de reforma política i voldria conèixer l'opinió del senyor conseller.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller senyor Xavier Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, em fa la pregunta a mi, però ho tindria molt més fàcil, eh?, perquè vostè li podria fer la pregunta a la ministra que és la competent a fer els canvis que es necessiten perquè aquesta situació especial i estranya que es manté –com vostè diu molt bé– des de fa temps es corregeixi, no? Nosaltres, el Govern de la Generalitat, fa temps que intentem consensuar amb el Govern de l'Estat mesures en matèria de professorat universitari; en l'etapa dels últims governs socialistes s'havien presentat propostes de mesures que bàsicament havíem consensuat amb els rectors, que tenien una bona acollida, però que no van anar endavant. I en l'actual etapa del Govern del Partit Popular hem seguit aquesta negociació en aquesta matèria, el que jo crec que comportarà l'actualització del Títol cinquè de la Llei de reforma universitària, que pren un conjunt de mesures entre les quals es preveu que les comunitats autònomes puguin normar en matèria de professorat contractat i establir mecanismes per a la carrera docent d'aquests professors, la seva estabilitat i la seva equiparació als efectes acadèmics amb els professors dels cossos esta-

tals. Jo crec que aquesta seria una bona solució, però esperem que la ministra es decideixi a tirar endavant una llei que permeti aquesta modificació.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies, senyor conseller. És indubtable que aquesta Llei és d'abast estatal o espanyol, com vulguem dir-n'hi. En efecte, és una llei que necessita com a reforma del Títol cinquè una majoria política qualificada; és a dir que no n'hi ha prou amb una –diguem-ne– majoria de govern que tenim a Espanya, que és PP - Convergència i Unió, sinó que fa falta l'acord d'una altra força política; és llei orgànica. Per tant, ha de ser una llei molt consensuada, d'abast espanyol i del Parlament espanyol. Per tant, si no hi ha acord amb el Govern central, malament podem tirar endavant això.

Jo, per això, demanava els criteris que puguin ser compatibles –que té aquest Govern– amb forces polítiques d'abast espanyol; com passa gairebé sempre, els grans problemes que afecten Catalunya s'han de resoldre a aquests nivells i, aleshores, poder dir quina força política, que vostè ha assenyalat, que és la de l'actual Govern, que és la que sembla que hi tenim un acord.

Bé, jo voldria assenyalar –potser, si vostè m'ho confirma– que sembla que la reforma del Títol cinquè va per la creació d'un cos de professorat contractat enfront dels funcionaris i, a més, amb un contracte de tipus administratiu, no de tipus laboral –com pretenen determinats col·lectius sindicals. Eren aquests punts i veure en quin grau està aquest acord més general de nivell espanyol.

Gràcies.

El president

El conseller senyor Trias té la paraula.

El conseller de la Presidència

És evident que es necessita una majoria qualificada. Jo crec que aquesta Llei es podria orientar bé, però la veritat és que té algunes mancances, no? Per exemple, no es parla de finançament addicional; jo no sé com es pot fer una cosa així sense parlar de finançament addicional –sincerament, és fer volar coloms, i això no funciona. I després, home, hi ha un conjunt d'aspectes en aquesta Llei que es plantegen que a mi m'inquieten. S'introdueix l'«alta inspección del Estado», que és una cosa que jo em creia que ja havíem decidit deixar de cantó i no anar parlant contínuament de l'«alta inspección del Estado». S'introdueix que els futurs professors contractats dependran d'una avaluació externa docent investigadora, que ho farà un òrgan del Govern central i no de les comunitats autònomes; això és una altra cosa que a mi em deixa realment sobtat perquè no ho acabo d'entendre, no? Vostè sap que jo he sigut temps conseller de Sanitat; no entenc que l'avaluació, per exemple, dels metges d'un hospital les poguessin

fer des de l'Estat central, no? I continua mantenint un conjunt de coses que jo crec que s'haurien d'ajustar i afinar. Jo crec que si s'afinen aquestes coses, les coses aniran bé. Ara, sincerament, li puc dir que, malauradament, aquesta Llei s'haurà de tirar endavant i s'haurà de tirar endavant amb un ambient de rectors universitaris en contra, desgraciadament, del Ministeri, cosa que jo lamento, i crec que s'haurien de fer gestions perquè això no fos així; no entenc per què els rectors han d'estar encara constantment...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps. Moltes gràcies.

— Preguntes acumulades relatives a assegurances agràries (tram. 310-00447/05, 310-00448/05 i 310-00449/05)

La pregunta número 10 ha sigut posposada; per tant, correspon tramitar la pregunta número 11, formulada pel Grup Parlamentari Popular, sobre les assegurances agràries. Té la paraula per exposar-la el diputat senyor Antoni Aige. *(Pausa.)*

M'ha transmès l'encàrrec que volia acumular les preguntes 11, 12 i 13; és així? Té la conformitat del senyor conseller d'acumular les tres preguntes.

Senyor Aige... No, no funciona el rellotge en aquest moment; està parat.

El Sr. Aige i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, honorable senyor conseller...

El president

Perdó, perdó, acumula les tres preguntes...

El Sr. Aige i Sánchez

Sí, senyor president...

El president

Llavors té set minuts i mig de temps. I, per tant, ja anuncio que és la darrera pregunta que farem en la sessió d'avui.

Moltes gràcies.

El Sr. Aige i Sánchez

Gràcies, senyor president. Ho repeteixo: honorable senyor conseller, el sector primari, l'agricultura, és un sector fonamental per a la bona marxa de l'economia de les terres de Lleida. Un clima advers o un temporal de pedra, pluja i vent pot malmetre una temporada agrícola. Des d'aquesta preocupació, li faig les següents preguntes: quines accions està portant a terme el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per tal de divulgar la conveniència de l'assegurança agrària? Té previst el Consell Executiu dedicar una partida per a aquesta finalitat en els propers pressupostos generals de

la Generalitat per a l'exercici 1999? Quin percentatge estava assegurat respecte a la superfície total de cultiu afectat per l'esmentat temporal? I, per acabar, quina penetració en percentatge als anys anteriors té l'assegurança agrària?

Moltes gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies. Per contestar les tres qüestions, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Gràcies, senyor president. Contestant-li, senyor diputat, la primera pregunta, cal dir que el tema de les assegurances és àmpliament difós; per una banda, hi ha una línia de divulgació que es fa amb Agrosseguro i la Generalitat de Catalunya, en el cas del nostre Departament, que vostè deu haver vist sovintejada a la televisió, a totes les televisions que s'emeten a Catalunya, en la qual, doncs, es fa publicitat, en les èpoques oportunes, de les assegurances i, a més, es fa amb una certa freqüència; crec que és un espot de televisió que tots deuen haver vist. D'altra banda, el mateix Departament, doncs, en fa un seguit de difusió a través de pàgines de revistes i entitats —perdó—, de diferents revistes i diaris perquè la gent s'asseguri. I, d'altra banda, el Departament dóna ajuts a les organitzacions professionals per a la promoció d'aquestes assegurances. Miri, jo m'atreiria a dir en aquest moment que a Catalunya no crec que hi hagi cap pagès que desconegui la mecànica de les assegurances i quines són les condicions establertes per aquestes.

La segona pregunta que vostè m'ha fet, si no ho recordo malament, és quina penetració tenen les assegurances. Miri: jo li puc anar citant el creixement per hectàrees. Miri: l'any 95, estàvem a 230.000 hectàrees; l'any 96, a 279.000; l'any 97, a 298.000 i, l'any 99, estem a 290.000; el que passa és que li he de dir que, l'any 98, és una estimació encara. Jo crec que superarem la de l'any passat. Però, en tot cas, sí que es nota un increment any rere any, tot i que el nombre de pòlisses, doncs, varia d'uns anys als altres, però estan situades al voltant de 32.000 pòlisses —un any puja una mica, l'altre baixa una mica—, però el cert és que les hectàrees han tingut un creixement continuat.

I, quant a la darrera pregunta que vostè em feia, era la..., exactament, si ho he entès bé, el cobriment que tenien les zones apedregades a Lleida l'any anterior; era així, em sembla, oi?

Bé, en el cas de la fruita, o sigui, les zones apedregades van ser 7.689 hectàrees de fruita —1.450 de panís i 2.139 de multicultius. Les assegurances en fruiters eren, pràcticament, el 100%, i en el panís o blat de moro eren del 80%; per tant, la cobertura era en ambdós casos..., bé, en el cas de la fruita, pràcticament, el 100%, com li dic. Jo no he tingut pas cap queixa en aquest sentit; l'any anterior, en les pedregades, hi va haver una problemàtica pel desfasament entre el moment de contractar la pòlissa i el moment que entrava en vigor. Això, com vostè sap, hi va haver una proposició parlamentària i va ser resolt; aquest any, no s'ha

6370

donat aquest cas; per tant, la cobertura que tenim és molt elevada. Sí, dir-li, per informació general, que la cobertura d'assegurances al lloc on és més elevada de tot l'Estat espanyol és a Catalunya i amb molt, amb diferències molt i molt importants sobre les altres comunitats.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Aige.

El Sr. Aige i Sánchez

Senyor president, no repreguntaré, però voldria agrair les respostes de l'honorable conseller.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Hem acabat, com he dit abans, el capítol de preguntes al Consell Executiu i recuperem el capítol de mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental

El dinovè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental, presentada pel Grup Popular. Té la paraula, per exposar la Moció, el diputat senyor Fabregat per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per a posicionar-me i per exposar la Moció que hem presentat, una moció de tres punts, una moció subsegüent a la interpellació que vàrem substanciar sobre la política mediambiental en el passat Ple ordinari del dia 30 de juny. Catalunya, com dèiem llavors en aquell moment, té legislació des de l'any 1981 en aspectes ambientals; competències i legislació en departaments com són el Departament de Medi Ambient, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme i fins i tot –com citàvem llavors en aquell moment de la interpellació, en els futurs plans territorials–, fins i tot el Departament de Governació; legislació que creiem nosaltres que hauria d'englobar-se en el futur –i era una de les peticions que sabem que no és possible avui dia, però que sí que hauria de ser possible en el futur–, que hauria d'englobar-se dins el Departament de Medi Ambient; legislació, lleis..., i aquí enllaçaria amb el primer punt de la Moció: «fer el desenvolupament reglamentari de les lleis aprovades per aquest Parlament en matèria ambiental» i també anunciaria el que és..., que nosaltres veiem bé l'esmena que se'ns ha presentat per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, és a dir, «continuar el desenvolupament reglamentari» fent algunes advertències.

El dia 30 de juny encara no teníem aprovat el que era el Reglament d'accés al medi natural, una llei aprova-

da tres anys abans, la Llei 9/1995. Avui ja la tenim aprovada. Però tenim lleis que estan aquí encara, podríem dir, al congelador, com la Llei del cànon de residus; tenim lleis que s'han de desenvolupar reglamentàriament –queda molt treball a desenvolupar reglamentàriament i la seua entrada en vigor és, com qui diu, immediata–, com la Llei d'intervenció integral ambiental, que entrarà en vigor el proper mes de febrer i encara estem treballant en el que és aquella reunió d'experts per canviar el que és part dels annexos d'aquesta Llei, i aquest és un treball que el Govern de la Generalitat no pot deixar, no pot deixar de banda i, per això, creiem nosaltres que ha de continuar amb aquest treball de desenvolupament reglamentari –d'altra banda, obligat per part del Govern de la Generalitat–, però a la vegada no pot passar que, en lleis, com el Reglament d'accés al medi natural, tres anys des de l'aprovació de la llei fins després el que és el desenvolupament reglamentari de tota aquesta part.

El segon punt de la Moció –els el llegeixo textualment– és «presentar en el termini de sis mesos un projecte de llei que integri el cicle de l'aigua a Catalunya».

Durant aquesta legislatura el diputat que els parla –i suposo que la resta de diputats que han portat temes relacionats amb el tema de l'aigua– ha rebut quatre documents de treball, quatre avantprojectes, diguem-ne com vulguem. En tot cas, hem assistit i hem vist rodes de premsa dels consellers de Política Territorial i de Medi Ambient conjunts, anunciant ja el que seria una futura llei de l'aigua, i nosaltres, com altres grups, però nosaltres hem estat crítics amb el que ha estat tota aquesta exposició per part de consellers, totes aquestes rodes de premsa, totes aquestes declaracions, quan després en la realitat s'ha vist que aquest projecte de llei no arriba, no acaba d'arribar al Parlament de Catalunya, i no acaba d'arribar perquè a totes les reunions prèvies hi ha una problemàtica important, no solament amb grups parlamentaris, sinó amb altres indrets de la societat.

Ara bé, nosaltres creiem, des del Grup Popular creiem que Catalunya necessita una llei amb urgència per al que és englobar tot el cicle de l'aigua. Avui té competències Medi Ambient, Agricultura, Política Territorial i Obres Públiques, però vaig més enllà i hem de parlar de la Junta de Sanejament, de la Junta d'Aigües, de la Direcció General de Política Hidràulica, de la Direcció General d'Estructures Agràries, d'Aigües Ter-Llobregat i d'actuacions per part de dues empreses com són GISA i Regsa. Déu n'hi do el que és tota aquesta dispersió quant a competències en un tema tan important com és el tema de l'aigua. Si aquesta futura Llei, tal com sembla, engloba tot el que és el cicle de l'aigua i recau, com creiem nosaltres que recau, sobre el Departament de Medi Ambient a través de l'Agència Catalana de l'Aigua, haurem fet un bon camí. Però també hem de dir que aquesta futura llei ha de tenir en compte les competències de les conques internes, que són de la Generalitat de Catalunya, però també les competències de les conques intracomunitàries, és a dir, aquelles que ja marca la mateixa Constitució, que també ja va dir la mateixa sentència del Tribunal Constitucional de l'any 1996, amb referència a la Llei d'infraestructures hi-

dràuliques de la Generalitat de 1990, que les competències de les conques intracomunitàries corresponen a l'Estat. Llei que ha de tenir en compte el principi d'estalvi i eficiència de l'aigua, que ha de millorar la participació dels ens locals, que ha d'assumir els compromisos de la Junta de Sanejament i de la Junta d'Aigües, no tan solament pel que fa a les actuacions, sinó també pel que fa referència al seu endeutament, que no ha de fer més pressió fiscal sobre el rebut de l'aigua, que hauria de solucionar el que no s'ha pogut solucionar durant ja fa molts mesos, fins i tot anys, i que aquest mes de novembre tornarem a tenir al carrer, com és el problema amb la Confavc, i que hauria de tenir en compte, també, el que són les grans pèrdues en transport de l'aigua que té Catalunya.

Des que surt l'aigua dels nostres embassaments fins que arriba als usuaris finals, ja siguin usuaris domèstics, ja siguin industrials, siguin pagesos, siguin ramaders, etcètera, es perd un 23% de l'aigua. Recuperar aquesta aigua com apostar també per les aigües depurades vol dir que a Catalunya, i després dels embassaments com, per exemple, de la Llosa del Cavall, que subministrarà l'àrea metropolitana, o el nou embassament de Rialp, que donarà servei no solament amb aigua de boca a alguns municipis, sinó que també farà el que és reg en algunes zones futures de les terres de Lleida, fa que a Catalunya i a l'àrea metropolitana, en el futur immediat, no es necessiti cap tipus de transvasament, sinó que aprofitem amb aquesta futura llei o que poguéssim aprofitar amb aquesta futura llei el que és una mica millor eficiència de l'aigua. Però també aquesta llei hauria de tenir en compte que no ha de gravar aquella economia productiva com és l'agricultura i la ramaderia.

El tercer punt de la nostra Moció és dissenyar i posar en marxa campanyes dirigides als diferents sectors empresarials –i aquí hauria estat millor un altre tipus de redactat–, no solament als diferents sectors empresarials, sinó al que és la societat en general i al que és tota persona potencialment contaminant, per tal d'informar-los de tota la legislació ambiental vigent. No és bo escoltar –i nosaltres ho dèiem en la interpellació– afirmacions com les que diu el fiscal senyor Pérez de Gregorio, que diu: «La Generalitat se lucra con la contaminación», entre altres afirmacions que aquell dia nosaltres ja vàrem dir des d'aquesta tribuna.

Catalunya no solament es veu afectada per una legislació ambiental pròpia, sinó també per una legislació estatal i per directrius europees. És per això que, davant de tota aquesta legislació present i futura, creiem nosaltres que es fan necessàries campanyes a tots els potencialment contaminants. Tots ens hem trobat empresaris, tots ens hem trobat diferents sectors de la població que ens diuen que els ha trucat a la seva porta l'inspector de torn, i que, després de l'inspector de torn, ja ha vingut la sanció, sense cap tipus, moltes vegades, d'explicacions de quines són les legislacions ambientals.

És a dir, la Generalitat i qualsevol administració ha de fer que les lleis no siguin una pressió fiscal, que no siguin lleis que finalment tinguin un caràcter recaptador, estant d'acord amb el principi de «qui contamina paga». Es fan necessàries, creiem, aquestes campanyes.

L'exposició que he presentat, a l'espera que aquesta Moció compti amb el suport de la cambra, pot fer, creiem nosaltres, una Catalunya més sostenible, amb una aposta pel medi ambient.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fabregat.

A aquesta Moció hi ha presentada una única esmena, que ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per exposar-la, té la paraula el senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. Començo per la defensa de l'esmena, que és una senzilla puntualització, i agraeixo ja d'entrada que el ponent del Grup Popular l'hagi acceptat ja. Senzillament, diu: «Continuar el desplegament»; per una raó, perquè un servidor s'ha entretingut a comptar els decrets i me'n surten setanta-set; les ordres, en surten trenta-nou, i, a més a més, dues resolucions. Per tant, hi ha, evidentment, una tasca de desenvolupament reglamentari.

Estem d'acord que encara falten alguns reglaments, però sí que li voldria dir que el tema de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, a què vostè es referia, és objecte d'un intens treball per part del Departament i per les comissions creades *ad hoc*, bé sigui juntament amb l'Associació o la Federació de Municipis o de les altres, doncs, entitats que per Llei establíem que havien de participar en les comissions que han de proposar el desenvolupament reglamentari.

Torno una mica a la Moció. És una Moció una mica..., vejam, nosaltres la votarem a favor i ho dic per endavant, perquè estem d'acord amb aquest petit matís que ha fet, però és una Moció una mica dispersa, i en el millor sentit de la paraula, de «perdigonada». En la intervenció anterior, que jo m'he llegit, la vaig escoltar i que he rellegit amb molta cura, el senyor Fabregat va dedicar el 95% del seu temps a parlar de la Fiscalia, va dedicar exactament vuit ratlles a parlar de la Llei de l'aigua i se'ns presenta una Moció una mica de perdigonada. Per un costat, la Llei de l'aigua; per l'altre costat, les campanyes de sensibilització i, per una altra part, el desenvolupament reglamentari.

Dic que nosaltres hi estem d'acord, però sí que voldria dir per què hi estem d'acord i com encaixa en la política del Departament. Ho va dir el conseller i ho repetiré encara que sigui molt breument. La política del Departament té quatre vectors molt clars. El primer, el marc legal, i em sembla que, llevat de la Llei que s'esmentava, doncs, estem plenament al dia, i després m'hi referiré, al final, a la Llei del cicle de l'aigua, la Llei de residus, la Llei de sanejament, el PEIN, l'ambient atmosfèric i la intervenció integral de l'Administració ambiental. Són lleis ja aprovades i una d'elles entrarà

en vigor d'aquí a uns mesos. Per tant, marc legal: estem endavant; ja m'he referit als decrets i al desenvolupament d'aquest marc legal, setanta-i-tants decrets, entre una cosa i l'altra, cent vint instruments de desenvolupament d'aquestes lleis que ja estan publicats al DOGC. Per tant, primer, marc legal; segon, disseny de programes de gestió, també per desenvolupar aquest marc legal, però per executar polítiques concretes: Pla de sanejament, programes de residus, Pla d'espais d'interès natural. Tercer vector: construcció d'equipaments, i obvio aquí la relació d'inversions tant de la Junta de Sanejament com de la Junta de Residus. I quart i últim vector: adequació del país als estàndards de qualitat exigibles –deia literalment el conseller.

I és en aquest marc d'aquests quatre vectors de la política del Departament que hi cap aquesta Moció que, al meu entendre –hi insisteixo–, hi votarem a favor, però és una mica dispersa.

Per què hi votarem que sí? Doncs, votarem que sí a aquesta Moció –començo pel punt segon, Llei de l'aigua– perquè aquesta és una voluntat del Govern. El que em sembla que no pot dir –i li ho dic amb tot el màxim de respecte, senyor Fabregat– és: «Home, volem que ens entrin la Llei ja, volem el consens» i, a més a més, vostè ja ens avança quin és el posicionament del seu Grup en relació amb quatre o cinc grans temes que ha de tractar aquesta Llei, i al mateix temps que ho fem tot simultàniament. Si no ha entrat aquesta Llei, si hi han quatre avantprojectes, és, precisament, perquè, el Govern, el que pretén és el consens. Si hi han quatre avantprojectes és perquè el Govern està escoltant, està escoltant partits polítics, està escoltant la Federació de Municipis, està escoltant l'Associació de Municipis, està escoltant els col·lectius afectats per aquesta Llei; per aquesta raó –i no per cap altra–, hi ha quatre avantprojectes.

Malgrat això, nosaltres creiem que assolirem aquest consens de mínims que permeti entrar, doncs, no sé si el quart o un cinquè –i aquesta ja no és una responsabilitat de qui els parla, sinó del Govern– projecte de llei. Però precisament hi ha quatre avantprojectes perquè s'està escoltant i perquè s'està intentant sumar voluntats i, jo, em sembla que en tota aquesta Llei hi ha un denominador comú important –que compartim, em sembla, que tots els grups d'aquesta cambra i més enllà d'aquesta cambra–, doncs, que és important unificar el cicle de l'aigua. A partir d'aquí, anem més enllà i busquem més consens, però no se'ns demani que entrem ja una llei, que tinguem el consens, perquè això són coses que van una darrere l'altra. En qualsevol cas, sí que hi votarem a favor d'aquest punt.

Pel que fa al primer punt ja m'hi he referit. Quant al desenvolupament reglamentari, doncs, he citat nombres per no fer una lectura avorridíssima de decrets; si vol, després, amb molt de gust li lliuraré tota la relació. I, pel que fa al tercer punt, vostès demanen campanyes de sensibilització. També li podria fer una lectura –la hi estalviaré, eh?– de totes les campanyes que s'estan fent, però, miri, així, triant gairebé a l'atzar, hi ha una declaració conjunta amb la Federació Provincial d'Hostaleria de Girona; hi ha un programa de bones pràctiques ambientals a l'empresa, en el sector de begudes i

alimentari, amb el Gremi d'Indústries Gràfiques de Barcelona; hi ha un programa de foment de les bones pràctiques ambientals en el sector metallúrgic; hi han programes de bones pràctiques ambientals entre els treballadors en convenis amb la Unió General de Treballadors i amb Comissions Obreres; hi ha foment del distintiu de la qualitat ambiental en el sector dels càmpings; hi han cicles de conferències en polígons industrials concrets, com el de la Font Santa a Sant Joan Despí, etcètera.

Això s'està fent per una part. Ara, que no se'ns digui després que el que estem fent és publicitat o campanyes de no sé quin estil, perquè a vegades això ens sol passar. Diuen: «Escoltin, per un costat, facin més campanyes informatives», i, a la que fem campanyes informatives, diuen «Escoltin, vostès estan fent campanyes d'una altra mena». Vejam, de campanyes, se'n fan; de campanyes, se'n seguiran fent. Podem estar d'acord que la legislació ambiental és complexa, perquè hi han directives europees, perquè hi han lleis estatals, perquè hi han lleis del Parlament de Catalunya, perquè hi han els desenvolupaments de cadascuna d'aquestes lleis i no sé si qualificar-ho d'una selva legislativa, però sí que en som conscients, com a Grup Parlamentari, i em fa la sensació que el Govern també n'és conscient, que s'ha d'avançar en aquestes campanyes informatives.

Això és en essència el que li volia traslladar, i aquesta és la raó per la qual nosaltres, doncs, a aquesta petita esmena, que li agraeixo que ens accepti, hi votarem a favor, no sense deixar constància que és una moció una mica –no sé si és l'expressió més afortunada–, de «perdigonada». Hi votarem a favor perquè encaixa amb les quatre línies de treball, amb els quatre vectors essencials i fonamentals del Departament de Medi Ambient, que són: marc legal, disseny de programes, construcció d'equipaments i sensibilització de la gent. Com que això cap perfectament i quadra perfectament amb el que és la nostra política, doncs, per aquesta raó, li agrairé una vegada més que ens accepti l'esmena, i hi votarem a favor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ramon Espadaler. Ara poden intervenir la resta de grups per fixar llur posició. El Grup Mixt ens ha demanat que el senyor Tugues intervingui per cinc minuts; els té, doncs. Té la paraula el senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vam seguir amb molta atenció la interpellació substanciada pel diputat senyor Fabregat sobre la política mediambiental, una interpellació molt genèrica, és a dir que abastava criteris de política general en temes mediambientals, tot i que també va fer especial incidència en temes concrets.

Va ser també una intervenció molt contundent, fins i tot desqualificadora de la política que fins a la data ha dut el Govern de la Generalitat en aquestes qüestions. De

fet, la contundència de la interpellació, la seva duresa i també una certa contundència en la intervenció d'avui en defensar la Moció, jo diria que té poc a veure amb la flonjor, amb la tebiesa de la Moció subsegüent que ara estem debatent, i no dic que això sigui bo o dolent, senzillament constato un fet que em sembla irrefutable.

De fet, algunes crítiques centrals de la interpellació no tenen cap reflex en la Moció que se'ns proposa; per exemple, la crítica a la dispersió de la normativa mediambiental en diferents departaments; per exemple, també, la crítica que es feia a l'escassa capacitat denunciadora del Govern de la Generalitat per corregir pràctiques penalitzades; per exemple, una crítica que feia que, en certa manera, és contradictòria amb l'anterior: el tarannà del Govern, més preocupat a cobrar sancions que a evitar la contaminació, és a dir, poca convicció a l'hora de resoldre problemes i utilitzar les sancions previstes en les lleis mediambientals, no com un mitjà dissuasori, sinó com un mitjà exclusivament recaptador.

Totes aquestes crítiques centrals, i alguna altra, encara, han desaparegut de la Moció, que queda reduïda a reclamar no diré que obviats, però en algun punt gairebé. De fet, el primer punt de la Moció ho és. Reclamar el desenvolupament reglamentari de lleis aprovades per aquest Parlament en matèria ambiental és necessari, està bé, però aquesta és una obvietat difícilment rebatable.

El punt 3 de la Moció, «dissenyar i posar en marxa campanyes dirigides als diferents sectors empresarials de Catalunya per tal d'informar-los de tota la legislació ambiental vigent», també ens sembla bé, tot i que pot donar la sensació que en aquests moments les empreses contaminants ho fan per pur desconeixement de la normativa vigent. I ni el desconeixement de la llei eximeix del seu compliment, ni crec que aquesta pretesa ignorància sigui causa de res, ni tampoc justificació de res.

En certa manera, aquesta idea subliminar que desprèn aquest punt de la Moció es contradiu, d'alguna manera, amb algunes afirmacions que feia el diputat interpellant, quan es queixava, per exemple, de l'escassa col·laboració del Departament de Medi Ambient i del Govern, en general, amb el fiscal del Medi Ambient, tal com es despenia dels informes d'aquest dels anys 96 i 97, en el sentit que la Conselleria de Medi Ambient, a través de la Junta de Sanejament i la Junta de Residus, havia formulat un nombre de denúncies —estem parlant de denúncies penals i, per tant, de delictes— insignificant, tant quantitativament com qualitativament.

Aquesta voluntat repressora que semblava reclamar el diputat interpellant queda difuminada en la Moció, que apunta, justament, en un sentit totalment contrari. I la informació no fa mai mal, però a aquestes altures, em fa l'efecte que cap de les empreses, ocasionalment o reiteradament contaminants, pot presentar la ignorància de la llei com un atenuant en la seva conducta.

Finalment, en el punt 2 de la Moció se'ns proposa que el Govern, en el termini de sis mesos, presenti a aquest Parlament un projecte de llei que integri el cicle de l'aigua. Totalment d'acord, i, si pot ser abans, millor. De tota manera, cal reconèixer que el Govern ha estat i està

negociant amb tots els grups polítics i amb multitud de sectors socials aquesta qüestió. I sembla evident que hi ha una voluntat de consensuar un tema tan complicat com aquest, i és bo que així sigui. I, si el retard en la presentació del projecte de llei és a costa d'exhaurir totes les possibilitats de consens i de treure una llei amb el màxim recolzament polític i social, donarem per bo aquest retard.

De tota manera, tots plegats hauríem de fer l'esforç de sostreure la discussió d'aquesta Llei, una llei tan important per a tothom, de les contingències electorals i no fer-ne matèria electoralista ni eina partidista. En qualsevol cas, cadascú és lliure de fer allò que cregui que més li convé. El que convé al país, però, és tenir una llei tan ràpidament com sigui possible, i amb el màxim consens polític i social, i en aquesta dinàmica estem nosaltres.

Per totes aquestes raons, senyor president, senyores i senyors diputats, donarem recolzament a la Moció presentada pel senyor Fabregat.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Tugues. Ara pot intervenir, la resta del temps, la senyora Maria Olivares, també del Grup Mixt. Té la paraula.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, si m'ho permet. Els Verds considerem que el que es deriva de la interpellació presentada pel Grup Popular ara fa uns dies, principalment, era la preocupació per com es porta a terme i, en definitiva, com es controla la política mediambiental en el nostre país, amb l'aplicació o no de les lleis ja aprovades, la no-reglamentació, amb els embolics de les diferents competències i la manca de compliment de les normes per part de les indústries contaminants. Per nosaltres, Els Verds, la solució a la producció bruta no és, precisament, el seu control. La solució seria produir de forma neta productes nets.

El nostre actual sistema de producció és brut i ineficient perquè genera gran quantitat de residus especials que després no sabem on col·locar. I el que fem és col·locar-los en incineradores que només serveixen per transformar el gran residu en el petit residu, però més contaminant.

No és fàcil passar de la producció bruta a la neta, no és fàcil. Representa quasi una revolució. Serà quasi com el que va representar la Revolució Industrial, aquest canvi. Però cal anar cap a una societat més sostenible, que no per això deixarà de ser industrial, però menys contaminant.

I centrant-nos en la Moció que avui presenta, que en realitat sí que és un pèl diferent del que va ser la interpellació, votarem a favor dels punts, tot i que creiem —però ja ho ha aclarit, això, el diputat que la proposava— que les campanyes d'informació no sols han d'arribar als sectors empresarials, sinó que la informació ha de ser general —ja ho ha puntualitzat.

Per tant, doncs, únicament em resta dir que en aquests avantprojectes que han estat elaborats, suposo i és de

6374

suposar que s'han tingut en compte –com també el diputat senyor Espadaler ja ha especificat– els criteris de tots els sectors socials implicats en una cosa tan important com és el cicle de l'aigua.

Per tant, donarem suport a la Moció.

Gràcies.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats...
(Pausa.)

Bé, doncs, tornaré a començar de la manera convencional que pertoca, que és donant gràcies al senyor president i a les senyores i senyors diputats que m'escolten.

Bé, nosaltres ens abstindrem en aquesta Moció, i ens abstindrem per alguns arguments que ja han sortit, i és que, efectivament, trobem que hi ha una descompensació entre el to i el contingut de la interpellació i la Moció presentada posteriorment.

El text de la Moció no és que ens sembli malament, sinó que ens sembla bastant vague.

El primer punt, per exemple: «Fer el desenvolupament reglamentari de les lleis aprovades en aquest Parlament en matèria de medi ambient», ens sembla que té interès des de l'òptica de totes les lleis que s'aproven al Parlament de Catalunya, en el qual una vegada aprovades, ens trobem que els reglaments, a vegades, costen molt de temps de tirar endavant i que, a vegades, fins i tot s'incompleixen els terminis que estan previstos a les lleis respectives. Per tant, nosaltres sí que creiem que aquest és un punt important dintre de tota la legislació que es fa des del Parlament de Catalunya.

Ara bé, en el cas concret de la matèria ambiental a la qual fa referència, creiem que aquí s'ha anat fent un cert esforç i que, si bé queden alguns reglaments per desenvolupar, el ritme que s'ha anat aplicant, doncs, és més o menys acceptable, i, per tant, creiem que està bé cridar l'atenció sobre aquesta qüestió, però pensem que no és el lloc més adequat o la matèria o el departament més adequat per fer aquesta reivindicació.

En relació amb el segon punt –«presentar en el termini de sis mesos un projecte de llei que integri el cicle de l'aigua a Catalunya»–, nosaltres, el que prioritzem en aquest cas és que, finalment, hi hagi una llei que integri el cicle de l'aigua a Catalunya amb consens.

Nosaltres no posem tant l'accent en el seu termini, que ens sembla que, com més aviat millor, perquè el conflicte del rebut de l'aigua fa molts mesos que dura, i anys, fins i tot, sinó que, quan aquest projecte de llei es faci, realment, estigui consensuat amb tots els agents socials que hi participen i amb totes les forces polítiques.

Per tant, nosaltres aquí prioritzem més que sigui així que no el termini que es posa en aquesta Moció.

I en relació amb el tercer punt, el de «dissenyar i posar en marxa campanyes dirigides als diferents sectors empresarials de Catalunya per tal d'informar-los de tota la legislació ambiental vigent», nosaltres estariem totalment d'acord que es dissenyessin i es posessin en marxa campanyes dirigides als sectors empresarials de Catalunya perquè s'adeqüin a la legislació ambiental. Però, clar, per informar-los, home, fins a quin punt ha de tutelar el Govern la informació. Nosaltres creiem que les empreses, doncs, tenen els seus propis recursos, i que, una part d'aquests recursos, humans en aquest cas, l'ha de dirigir, justament, a conèixer la legislació vigent de tot allò que els afecta. I, per tant, si hi ha legislació ambiental que els afecta, doncs, són les mateixes empreses, les mateixes indústries, els mateixos sectors empresarials els que han de saber quina és la legislació que els afecta.

Una cosa diferent seria que es fessin campanyes d'educació ambiental, és a dir, el que seria el comentari en sectors empresarials vers la legislació ambiental present. En això també estariem d'acord. És a dir, una cosa és que, al nostre entendre, la responsabilitat de conèixer la legislació que s'aplica en cada un dels punts és d'aquells que l'han d'aplicar; una altra és l'explicació, una altra és donar facilitats perquè es pugui dur a terme.

Per tant, tot i que no som contraris a cap dels tres punts, considerem que, a tots aquests punts, els caldria un matís, i per aquest motiu nosaltres ens abstindrem en tota la Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Des de l'escó. El nostre Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds també s'abstindrà en aquesta Moció, perquè, des del nostre punt de vista, el text de la Moció –que, de fet, és el que votarem–, no té massa a veure amb la interpellació que va fer el senyor Fabregat, interpellació dura, una interpellació realista, explicant veritablement què és el que passava a la política ambiental al nostre país; moltes de les coses que va dir, doncs, nosaltres les compartim. Esperàvem, doncs, evidentment, que aquesta crítica a la política ambiental del Govern de Convergència i Unió es reflectís també en aquesta Moció i, pel que veiem nosaltres en aquests tres punts, em fa la sensació que no té, que quasi no té res a veure, no?

A més a més, en la interpellació, el senyor Fabregat, en nom del Grup Popular, doncs, estava denunciant la manca de poder de gestió del Departament de Medi Ambient. Demanava que tota la legislació s'englobés en el Departament de Medi Ambient, tota la legislació

ambiental; nosaltres hi estem totalment d'acord i esperem que amb propostes properes, doncs, puguem concretar, conjuntament, aquesta situació. Parlava de la complexitat legislativa i del conflicte de competències, cert. Parlava de l'aturada del projecte de Llei sobre el cànon de residus i el de gestió i ordenació de l'aigua, cert; també és veritat que avui hi ha aquesta situació. Utilitzava l'informe del fiscal de Medi Ambient, que també, doncs, explicava o carregava duríssimament contra la política del Govern de la Generalitat; el més coherent, després d'aquesta dura crítica que havia fet amb relació a l'informe del fiscal del Medi Ambient, deuria ser demanar la reprovació de la política mediambiental del Govern de la Generalitat, que seria el més coherent, que és el que va fer Iniciativa per Catalunya - Els Verds, doncs, en una anterior moció —que, per cert, no va tenir el suport del Partit Popular.

A més a més, també critica el Pla de gestió de residus, cosa que ahir mateix el nostre Grup també va fer. No ho sé, potser és el títol de la interpellació el que falla, no? Potser caldria posar, doncs, un altre tipus de títol: «la interpellació sobre la política mediambiental», no; hauria de ser interpellació sobre alguna cosa de la política ambiental, alguna qüestió així, perquè, si no, no té massa relació. Ens semblava més una intervenció retòrica de coses que els preocupen, que em sembla molt bé, perquè algunes d'elles també ens preocupen a nosaltres, però ha de tenir, evidentment, una relació amb el que aquí nosaltres anem a votar, perquè, si no, fa la sensació que abans de fer la Moció s'ha consultat el Govern de la Generalitat sobre el caràcter de la Moció, i per això ha fet aquesta sensació d'un caràcter ben descafeïnat, fins i tot, fins i tot, com no podia ser d'altra manera, acceptant l'esmena de gran contingut, doncs, que havia fet el Govern de Convergència i Unió dient: «fer el desenvolupament», que hi podríem estar d'acord perquè algunes coses no les han fet; no «continuar fent». Home!, és totalment el contrari, això, continuar fent... Vostè denunciava que no feien. I accepta una esmena que diu «continuar fent». No, sembla una contradicció, no?

Però, bé, ja li dic que, en molts dels aspectes que vostè deia en la intervenció, hi estàvem completament d'acord.

Per acabar, en els tres punts, el que deia: «fer el desenvolupament reglamentari de les lleis aprovades». Home, és obvi, això s'ha de fer i, evidentment, doncs, de mica en mica, s'ha d'anar continuant fent i no cal, fins i tot, doncs, que ho posem en un text de la Moció, sobretot acceptant l'esmena.

«Presentar en el termini de sis mesos un projecte de Llei que integri el cicle de l'aigua de Catalunya.» Fa temps que nosaltres també el reclamem però li vull recordar, senyor Fabregat, que vostès han estat duríssims, i que ha estat duríssim fins i tot avui amb aquesta Llei, posant ja claríssimament que hi estan totalment..., que hi estan totalment en contra. El nostre Grup Parlamentari també havia explicat, conjuntament amb el partit dels Socialistes de Catalunya, que hi havien qüestions que no hi estava. Però aquesta Llei ha de tenir un consens social, i que amb la seva actitud o amb el seu posicionament tan dur serà difícil trobar aquest consens; però

no és culpa seva; evidentment, és culpa del Govern, que fins aquest moment ha estat incapaç des de fa quatre anys —i aquest era el seu compromís—, de portar una llei d'aigües. I, sobretot, ara suposo que deu haver-hi el problema de la incertesa electoral. No sé si el Grup de Convergència i Unió diu sis mesos, si, veritablement, ho podrà complir o no ho podrà complir; potser té més informació sobre quan seran les eleccions autonòmiques i es tindrà en compte, doncs, aquesta situació. I, en tot cas, el senyor Fabregat anava explicant que és necessària aquesta racionalització de les aigües a tot Catalunya. També suposo que les aigües de reg a Lleida, que comparteixen amb nosaltres també aquesta situació i que seria bo, doncs, també que conjuntament poguéssim tenir en compte aquesta situació que passa a Lleida quan es parla de la racionalització de les aigües de reg.

Bé, per últim, les campanyes industrials. Ja ha rectificat el senyor Fabregat dient que potser seria millor fer-ho a la resta de la població, no només als industrials que han de conèixer la Llei, evidentment, i que no se'ls han de fer campanyes exclusives per a ells; només faltaria que al cim encara haguéssim de fer campanyes exclusives perquè els senyors empresaris no es lleixen les lleis que són d'obligat compliment. I, evidentment, faria falta una campanya de sensibilització i educació ambiental molt més àmplia, que en aquests moments no es porten a terme, com jo mateix, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, ja vaig denunciar ahir quan fèiem referència al programa i a la Llei de residus.

Per totes aquestes qüestions, nosaltres no podem donar suport a aquesta Moció, per la qual cosa ens abstinem, malgrat, evidentment, que en alguna d'aquestes qüestions hi poguéssim estar d'acord; però ens semblava que hauria de tenir un contingut molt més profund que no el que té fins aquest moment.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Montse Tura. Ho fa, també, des de l'escó.

La Sra. Tura i Camafreita

Des de l'escó mateix i ràpidament, dir que, certament, aquest Ple celebrat entre ahir i avui té dues..., ha tingut moltes característiques, no?, però dues de destacables, que voldria mencionar en la meua intervenció. Una d'elles, que hem parlat molt de medi ambient, i això està bé; vol dir que, finalment, el tema de política ambiental, el tema mediambiental és un tema d'interès per a aquesta cambra que reflecteix el pensament, l'interès, la inquietud del conjunt molt important de la ciutadania catalana; per tant, em sembla molt bé, i aquesta és una moció més conseqüència d'una interpellació presentada en el seu dia pel diputat senyor Josep Maria Fabregat, que va tenir el seu interès i que tots vàrem seguir amb interès pels seus continguts.

La segona de les característiques d'aquest Ple és que, si bé és cert que l'oposició, doncs, té la funció fonamental de fiscalitzar, de controlar i també d'impulsar l'ac-

6376

ció del Govern que hi hagi en cada un dels moments de les etapes legislatives del nostre país, aquest és un ple que existeix, que es produeix i que té un ordre del dia basat estrictament en l'acció de l'oposició, perquè no hi ha propostes del Govern en aquest cas, no? Doncs, bé, en aquesta fiscalització i control –i, sobretot, en aquest impuls– crec que s'emmarca la proposta de Moció que ens ha presentat el Grup Popular quan la Moció subsegüent a aquella interpellació sobre política mediambiental en general estableix, doncs, una proposta que, certament, ens ha sorprès per la seva tebiesa. Ens ha sorprès si tenim en compte els continguts de la interpellació, si tenim en compte tot allò que es va dir: moltes coses de profunditat i d'importància en la interpellació suscitada a l'anterior període de sessions, abans de l'estiu. (*Remor de veus.*)

Però insisteixo que, si ens ha sorprès com a conseqüència d'aquell debat, crec que no ens ha de sorprendre –almenys l'anàlisi que el nostre Grup en fa–, no ens ha de sorprendre perquè el que fa és ser un fidel reflex d'aquest, a vegades, delicat paper que té el Partit Popular a Catalunya i a Espanya, que té en alguns casos discursos molt crítics respecte a l'acció del Govern de Convergència i Unió, però que acaba després, doncs, sumant-se a totes les iniciatives i donant suport a la seva política. Aquesta és, per tant –entenem–, la raó per la qual aquesta Moció –moció que pretén impulsar del Govern...

El president

Hauré de suspendre la intervenció de l'oradora si no guarden silenci. (*Pausa.*)

Continuï, senyora...

La Sra. Tura i Camafreita

...que pretén impulsar l'acció del Govern en matèria mediambiental –es queda, doncs, certament curta; és a dir que es proposi, doncs, desenvolupar el desenvolupament reglamentari que tots hem denunciat; per exemple, quan parlàvem ahir dels espais naturals, parlàvem de la lentitud amb què es van produint els plans especials d'ordenació i de delimitació, etcètera, etcètera. Però aleshores, a més, Convergència ha presentat una moció que ja ha anunciat que seria acceptada i que diu: «continuar el desplegament reglamentari amb el mateix ritme i amb la mateixa manera amb què s'ha vingut fent fins ara».

En el segon punt parla del tema de la Llei de gestió de l'aigua, que ja ha estat àmpliament comentada per altres diputats que han intervingut, però ens sembla que en aquesta Llei el més important no són precisament els terminis temporals, sinó els seus continguts; que aquesta Llei potser intenta integrar el cicle de l'aigua des de la seva captació, abastament, consum, tractament i futura integració en el cicle, però que, en canvi, té encara pendent de resoldre o pendent d'aconseguir consens en temes tan importants com quants àmbits d'administració en matèria d'aigua hi ha a la mateixa Catalunya, com es distribueixen les competències en els diferents nivells de l'Administració catalana o com s'apliquen determinades figures tributàries sobre aquest bé de do-

mini públic tan important i tan bàsic com és l'aigua. Per tant, ens sembla que el redactat, tot i coincidir amb el Grup Popular en la importància de legislar obertament, àmpliament, profundament en el tema de l'aigua a Catalunya, no és tampoc el que nosaltres desitjàvem.

I finalment també dir que en el punt tercer, quan parla de campanyes dirigides a un sector concret de la ciutadania –en aquest cas, a l'empresarial–, doncs, hauríem desitjat, tenint en compte que parla de política mediambiental, que aquestes campanyes de conscienciació, de canvi d'hàbits tan i tan important en tot l'àmbit mediambiental, estiguessin dirigides al conjunt de la ciutadania.

Però és per totes aquestes raons que els acabo d'expressar i perquè insistim que ens sembla, doncs, molt propi del Partit Popular, en aquesta darrera etapa, en la seva intervenció en aquesta cambra, que no acaba de coincidir allò que s'aprova i que es vota conjuntament després, amb Convergència i Unió amb l'acció crítica que s'efectua en el discurs de la interpellació, que nosaltres hem decidit prendre la decisió d'abstenir-nos en el contingut d'aquesta Moció.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per pronunciar-se sobre l'esmena..., tot i que ja ho ha fet. No és necessari pronunciar-se; per tant, l'esmena queda incorporada al text que posarem a votació, acabat el debat.

Iniciarem la votació seguidament del text del conjunt de la Moció amb l'esmena incorporada.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut aprovada per 70 vots a favor, cap vot en contra i 39 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'estat de les aigües continentals i litorals

Passarem al vintè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'estat de les aigües continentals i litorals, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Montse Tura. (*Remor de veus.*)

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president; senyors diputats, senyores diputades...

El president

Un moment, no comenci fins que es faci el silenci en l'hemicicle... (*Pausa.*)

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, presento la Moció subsegüent a una interpellació que sobre l'estat de les aigües continentals i litorals, és a dir, sobre l'estat de les aigües que discorren pel nostre territori i que aboquen en el nostre lito-

ral, vàrem realitzar en l'anterior període de sessions, i això fa que una de les característiques o una altra de les singularitats que té aquest Ple que estem desenvolupant els dies d'ahir i d'avui sigui que presentem mocions que corresponen a interpellacions fetes fa bastants mesos i, per tant, això ens obliga, en alguns casos, doncs, a repetir, a reiterar o a recordar quin plantejament general vàrem efectuar en aquell moment de la interpellació al conseller corresponent –en aquest cas, al conseller del Departament de Medi Ambient.

Nosaltres plantegem una moció que pretén que en el primer punt es constati, en referència als objectius que formulava el Pla de sanejament, el fet que s'ha produït un retard, un retard evident, essent a hores d'ara impossible de complir l'objectiu de depurar totes les aigües residuals de les poblacions de més dos mil habitants o de les agrupacions de més de dos mil habitants a finals d'aquest any 1998. Recordaran que en aquesta interpellació vàrem estar discutint i que el mateix conseller va acceptar que era impossible d'assolir, d'aconseguir aquest objectiu que tots els nuclis de població de més de dos mil habitants tinguessin, a finals d'aquest any, és a dir, d'aquí a tres mesos, doncs, els sistemes suficients de xarxes de col·lectors i d'estacions depuradores d'aigües residuals que complissin amb un dels objectius fonamentals del Pla de sanejament, que era que, a finals de l'any 1998, només aquells nuclis inferiors a dos mil habitants estiguessin pendants de depurar les seves aigües.

Poden haver-hi raons objectives, comprensibles; sabem que hi ha determinades obres que tenen, doncs, dificultats en la seva realització, però, certament, el retard que s'ha produït ha estat un retard important; avui, en aquests moments, encara el 25% de la població agrupada en poblacions de més dos mil habitants no depura les seves aigües residuals i les aboca directament a les lleres dels rius, i aquests en el litoral català; una part molt important d'aquestes aigües o d'aquestes poblacions és de l'àmbit metropolità i, per tant, el tema de la depuradora del Prat és un tema cabdal, cabdalíssim en aquest paper, i sempre hem criticat que l'acció decidida o ferma que havia de tenir el Govern de la Generalitat en aquest projecte tan i tan important, doncs, no ha sigut així, i, ara com ara, aquesta depuradora no s'ha començat ni tan sols a construir i, per tant, poblacions molt grans i una part important de la capital de Catalunya, Barcelona, encara avui aboca aigües al Llobregat, i aquest les aboca en aquella platja que tots hem visitat del Prat, que, certament, no és una bona imatge d'aquesta Catalunya moderna, avançada, que, algunes vegades, doncs, per part del Govern de Convergència i Unió se'ns vol presentar.

Hi ha molts altres ciutadans i ciutadanes que viuen i, si m'ho permeten, conviuen amb mi a l'entorn de rius que encara avui no són veritables rius, que són clavegueres, i encara avui s'injecta a diferents nivells del riu aigua oxigenada per intentar dotar-los de més oxigen i que no facin pudor, i, per tant, la situació dels nostres rius està molt lluny de ser una situació extraordinàriament meravellosa, de ser un exemple de política mediambiental com el president de la Generalitat ha intentat explicar en aquesta tribuna en els debats de política general,

quan ens explicava que la seva política ambiental i, fonamentalment, la seva política en matèria de depuració d'aigües era exemple per a no sé quants altres indrets. Doncs, no sé quin exemple és, però els asseguro que la gent que viu a prop del Besòs o a prop del tram final del riu Llobregat no té ni de lluny –ni de lluny– aquesta idea. Per tant, constatem aquest retard important, i, a més, insistim novament que el tema del sanejament, que el tema de la recuperació dels rius de Catalunya hauria de ser peça fonamental, peça clau –emblema, gairebé– d'una acció del Govern de Catalunya.

A més, la proposta de Moció insta també el Consell Executiu a intensificar les accions per fer possible que es desenvolupin els diferents programes de sanejament d'aigües urbanes, com ja ho he explicat una mica ara; d'industrials, que continuem tenint el tema, doncs, força malament; de fangs, i, molt especialment, les agrícoles i les ramaderes, que és un tema que de tant en tant apareix, però que s'oblida amb una facilitat extraordinària; hi ha una part molt important d'aquestes aigües, allò que abans es coneixia amb el nom de purins, i l'única cosa que s'ha avançat en aquesta legislatura és que se'ns han anunciat projectes legislatius que regulin aquest fet anunciant-nos que li havíem canviat el nom i que ja no es deia purins i que a partir d'ara es diria «dejeccions ramaderes». Però més enllà del canvi de nom no hem vist ni una sola proposta, ni un sol avenç, ni un metre cúbic més de tractament d'aquest tipus d'aigües que fan molt mal al subsòl, en els aqüífers del conjunt de Catalunya.

I, per tant, insistim i posem l'èmfasi i subratllem que, pel que fa al tema de les aigües de procedència ramadera, que cal destinar-hi un esforç complementari.

Després, amb una frase que esdevé, fins i tot, singular, reclamem un pla de sanejament financer de la Junta de Sanejament. I dic que la frase pot sonar una miqueta sarcàstica, però vàrem ja parlar, en el moment de la interpellació, d'aquesta situació que es produeix en el si de la Junta de Sanejament, organisme creat per aquest Govern de la Generalitat –i no fa pas tants anys com perquè la seva situació econòmicofinancera sigui avui la que és. És a dir, quan un país es dota d'una estructura, es dota, a més, d'un finançament específic perquè els ciutadans i ciutadanes de Catalunya paguen una figura impositiva concreta a través del rebut de l'aigua per finançar tot el tema de sanejament de les seves aigües residuals; no pot ser que pocs anys després la situació de la Junta sigui de gairebé 100.000 milions de pessetes d'endeutament, i una situació en la qual, en el pressupost de despesa corrent, no s'incrementen les partides destinades a depuració, en el percentatge que s'estan incrementant els metres cúbics que progressivament, encara que lentament i amb retard, es van incrementant, de tal manera que això situa la Junta, si no es fa una revisió seriosa del seu Pla econòmicofinancer –si no es fa una revisió en profunditat del que va ser en el seu moment el Pla econòmicofinancer d'aquesta Junta– pot situar aquest organisme prop del col·lapse econòmic, qüestió que hem denunciat nosaltres amb una certa responsabilitat, demanant, senzillament, que es faci una revisió en profunditat del Pla econòmicofinancer.

I, si això no es fa, doncs, que es faci això que nosaltres n'hem dit Pla de sanejament financer de la Junta de Sanejament, perquè, certament, ens preocupa molt aquesta situació d'endeutament; endeutament que, per altra banda, quan analitzes en profunditat les xifres, les liquidacions pressupostàries que fins ara coneixem de la Junta, ens adonem que la part més important dels crèdits que s'han sol·licitat per fer la inversió, com que s'han negociat i acordat amb molts anys de carència, el que succeeix és que, encara avui, la part més important no s'ha començat ni tan sols a amortitzar i, per tant, si ja ens preocupa el manteniment d'aquesta Junta amb la situació que es produeix en aquests moments, més greu serà en els propers anys immediats, si no és que s'atura la inversió. I, si s'atura la inversió, aleshores aquesta situació que els he descrit dels rius, rieres i torrents i del nostre litoral no millorarà, sinó que pot empitjorar. És per això que manifestem la nostra preocupació i que presentem el punt número 3 de la Moció que els estic, en aquests moments, descrivint.

I, finalment, conseqüència de tot això que he estat explicant i dels continguts de la interpellació que es va produir, com els dic, abans de l'estiu, en l'anterior període de sessions, es fa una proposta d'instar el Consell Executiu a reformular el Pla de sanejament, establint nous objectius de millora integral dels rius, un nou calendari i la redefinició del paper del conjunt de les administracions actuant en aquest nou Pla.

Vol dir diferents coses. L'una, que aquest retard important i aquest no haver aconseguit depurar els nuclis de població més grans de 2.000 habitants l'any 1998 –això que els he explicat que una part molt important de l'àmbit metropolità encara avui no depura les seves aigües– fa que ens hàgim de plantejar una revisió en profunditat del Pla de sanejament. Però, a més d'aquest reformular-se el sistema i manera dels col·lectors i les grans estacions depuradores, creiem que també s'ha de redefinir el paper que el sanejament, i, per tant, l'organisme creat per al sanejament dels rius ha d'incorporar en aquest tombant de segle en el nostre país.

Fins ara hem entès el sanejament estrictament com netejar una mica l'aigua que corre pels rius. I el sanejament i la recuperació dels rius ha de ser el sanejament i la recuperació del conjunt de l'espai fluvial de la lleira. Per tant, vol dir també fer esforços per recuperar vegetació, a la mateixa lleira –vegetació de la ribera– i, sobretot, col·laborar amb el conjunt de les administracions –i per això es parla de la redefinició del paper de les diferents administracions, molt especialment, les locals– en alguns d'aquests projectes.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

És certament difícil d'explicar que en un país que té els rius com els té i que té un riu com el Besòs, quan es fan projectes seriosos de recuperació del conjunt de la lleira, passin coses com que el Govern de Catalunya no hi vulgui participar econòmicament, no hi faci front i no doni suport a aquests tipus de projectes, perquè entén que la seva competència es limita estrictament a netejar una mica l'aigua.

Per totes aquestes raons, el Grup Socialista els presenta aquestes mocions, perquè ens sembla que aquest tema de la recuperació dels espais fluvials, dels rius a Catalunya, ha de ser prioritari, hauria de ser exemple i no podem anar venent-lo com un exemple, mentre tinguem Llobregats i Besòs com tenim.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. No s'han presentat esmenes a aquesta Moció. Per tant, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Benet Tugues per fixar la posició del Grup Mixt.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, senyor president, per fixar la posició dels diputats del Partit per la Independència, adscrits al Grup Mixt. Després, la senyora Maria Olivares farà també el seu torn d'intervenció.

Nosaltres vam seguir amb molta atenció el debat de la interpellació que va substanciar la senyora Tura i el conseller de Medi Ambient, interpellació que, bàsicament, es va plantejar en dues direccions. D'una banda, la del compliment, o no, dels objectius formulats pel Pla de sanejament. De l'altra, les dificultats financeres per les quals passa la Junta de Sanejament.

Seria injust, entenem, negar l'avenç que en tema de sanejament d'aigües continentals ha experimentat el nostre país. Si repassem el Mapa de qualitat d'aigua de l'any 90 i el comparem amb el més recent, la coloració dels nostres rius, en termes d'índex simplificat de la qualitat d'aigües, ha variat a millor de manera substancial. Certament, exceptuant una bona part del riu Besòs i del riu Llobregat, la resta és força acceptable. Pot millorar, encara, però el progrés col·lectiu és remarcable i honestament així ho hem de dir.

De tot això, n'és responsable la construcció i posada en servei, aproximadament, de les dues-centes depuradores que hi ha actualment en funcionament. Naturalment, la diputada interpellant va intentar remarcar els déficits o els incompliments programàtics –i, certament, hi són. I, naturalment, hem d'exigir que es compleixi allò programat, però –amb franquesa ho hem de dir– el retard en la depuració de les aigües residuals, de les poblacions de més de 2.000 habitants, tal com està dirigida la qüestió, creiem que no és un dels aspectes del Govern que més ens hagi de preocupar, pel que fa a les esperances del seu compliment. Tanmateix, tampoc cal estripar-se les vestidures a l'hora de reconèixer les mancances que hi ha en aquests moments que, per molt lleus que siguin, han de ser considerades. I, en aquest sentit, nosaltres votarem favorablement el primer punt de la Moció.

El segon punt de la Moció parla d'intensificar les accions dels diferents programes de sanejament i parla dels fangs i les aigües destinades a usos agrícoles i ramaders. Pel que fa als fangs, hem de dir que comencen a plantejar el problema de la seva reutilització –principalment, com a adob. Cada vegada més, a les comar-

ques agrícoles del país, es van incrementant els abocaments de fangs de depuració, i es planteja el debat sobre les virtuts i els inconvenients de l'ús agrícola dels diferents tipus de fangs de depuració provinents d'estacions de depuració d'aigües residuals o urbanes, i ja es comencen a alçar crítiques de pagesos per la manera d'emmagatzemar aquests fangs, les males olors que provoquen en escampar-los, a més a més de la desconfiança que provoca desconèixer la procedència dels fangs i els controls de contaminants que es fan. I, en aquest sentit, entenem que caldria aconseguir dos objectius fonamentals.

D'una banda, que el territori agrari de Catalunya, amb escassa presència ramadera i amb uns sòls pobres en matèria orgànica, pogués gaudir d'una matèria orgànica barata i no agressiva amb la biodiversitat del sòl i dels aqüífers. Uns aqüífers –cal dir-ho– que, en algunes comarques, especialment les que tenen explotació intensa del porcí, amb el problema derivat de la manca de tractament dels purins –a què feia referència, ara mateix, la senyora Tura–, presenten índexs altíssims de contaminació i plantegen un problema greu per al futur immediat. Per altra banda, cal reclamar que l'aplicació als camps d'aquests residus orgànics procedents de l'EDAR no generin problemàtiques ambientals per males olors, contaminació de sòl, lixiviació, propagació de malalties o increment de plagues. Per tant, també votarem aquest segon punt de la Moció.

El tercer i el quart –se m'acaba el temps; per tant, els passaré molt de pressa– fan referència al sistema de sanejament financer, i he de dir que, els dos punts, també els votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per continuar el posicionament del Grup Mixt, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president; de l'escó estant. Els Verds pensem que el sentit més important de la Moció, lògicament, com ja s'ha dit –la Moció que avui presenta el Grup Socialista–, és el replantejament dels objectius de la Junta de Sanejament i el seu finançament. També Els Verds coincidim que el Pla de sanejament, a hores d'ara, ja no és viable, ni en els objectius ni en els mitjans de què disposa. Veritablement, la qualitat de l'aigua en un país és el fidel indicador de la seva qualitat de vida. Es fan moltes depuradores, sí, i se'ns diu que els rius han millorat –només faltaria–, però els índexs emprats només donen la imatge del moment de l'estat dels rius. Els índexs biològics ens donarien la visió de l'estat real, que no és precisament bo. Tanmateix, si les depuradores incloguessin els tractaments biològics, ens assegurarien una millor depuració dels rius, però, és clar, això requereix una gran inversió, per la qual cosa estem totalment d'acord amb el que proposa el punt 3 de la Moció sobre el finançament, tot i que veiem difícil i complicat, donat l'actual estat d'endeutament de la

Generalitat, que en aquests moments el Pla de sanejament es pugui portar a terme.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En tots els casos, la utilització d'una eina com l'Agenda 21 local, en què poguessin participar tots els agents socials implicats, fóra interessant a l'hora de replantejar-se els objectius de la Junta de Sanejament.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el senyor Bargalló, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, anunciar ja d'antuvi el vot favorable del Grup d'Esquerra Republicana, a tots i cadascun dels punts d'aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre l'estat de les aigües continentals i litorals.

El vot favorable per la coincidència plena no només en l'anàlisi que ens va desenvolupar la diputada senyora Tura en el transcurs de la interpellació, sinó en el contingut d'aquesta Moció. En primer lloc, perquè és cert que, si bé el Pla de sanejament de Catalunya, en els seus inicis, va anar desenvolupant-se seguint els terminis previstos, és cert, deia, que, a hores d'ara, s'està produint un retard en l'obtenció dels objectius d'aquest Pla. Bàsicament, pel tema de la depuradora del Llobregat, de la gran depuradora del Llobregat, però bàsicament també per altres aspectes.

La depuradora del Llobregat és l'última gran depuradora que queda per fer, però tampoc cal oblidar que, més enllà de les grans infraestructures, queda per afrontar les actuacions d'aigües disperses procedents de l'agricultura, la ramaderia i les indústries i els nuclis poblacionals reduïts.

Però, al costat del retard en el Pla, un altre aspecte molt preocupant és el tema financer: 98.000 milions de deute, amb la partida de sanejament, a més a més, que es manté cada any en els mateixos paràmetres, però que, en canvi, cada any ha d'intentar cobrir més metres cúbics per depurar –per tant, amb el resultat que cada any s'acaba invertint menys diners per metres cúbics per depurar–, obliguen a reformular la qüestió financera del Pla de sanejament, amb més inversió.

Les diputades i el diputat que m'han precedit ja han parlat de diversos aspectes del sanejament d'aigües a Catalunya a hores d'ara. Han volgut expressar –nosaltres creiem que encertadament– que la política fins ara duta a terme en temes de sanejament era una política d'intervenció directa, potser necessària, quan va començar-se el Pla, però que ara cal anar més enllà. I també han volgut expressar el fet que la mancança de recursos inversors pot fer anar en orris aquest Pla.

Jo els puc posar un exemple, entenedor i senzill, però viscut, de com el Pla està començant a tenir greus problemes.

Al començament d'any es va inaugurar una depuradora, la que feia cent noranta i poc, perquè recordo que, en la presentació, el president Pujol ens va explicar que l'endemà inaugurava la número dos-cents; per tant, feia la cent noranta i alguna cosa, perquè formava part d'una tanda d'inauguracions de depuradores d'aquell dia i, l'endemà, hi havia una altra tanda d'inauguracions de depuradores; per tant, per aquí anàvem.

Aquesta depuradora cobreix una part de la Costa Daurada, alguns municipis que senyores i senyors diputats d'aquest Parlament, i ara presents aquí, utilitzen per anar a estiu; per tant, és una depuradora que té una funció important a l'estiu. Aquesta depuradora es va inaugurar a començaments d'any, i aquest estiu no ha funcionat. No ha funcionat per diversos motius; primer, perquè feia molt mala olor, feia pudor. Segons els tècnics, és que hi havia un microclima que no havien tingut en compte. El microclima era claríssim: era a l'estiu, el mes d'agost, i feia calor; era un microclima no sé si extensible a tot el Mediterrani, però en aquella zona és el que passa el mes d'agost, habitualment.

No només això, sinó que va necessitar una inversió urgent, molt alta en diners, per a oxigenar, per tal que la mala olor marxés; mentre s'oxigenava va marxar, però, com que el cost de l'oxigen és molt alt, es va deixar d'oxigenar i va tornar a fer mala olor. (*Remor de veus.*) Per intentar solucionar la mala olor, després, va parar la depuradora uns dies. La mala olor va desaparèixer, però l'aigua del mar va empitjorar. Com que la població turística també exigeix qualitat a l'aigua del mar, va tornar a funcionar la depuradora i va tornar a funcionar la mala olor.

Això es va resumir en un munt d'intervencions, manifestacions de veïns, liderades per un líder veïnal ocasional d'estiu, diputat d'aquesta cambra, a més a més, que van acabar amb el compromís del Departament de solucionar-ho per a l'any que ve, ja que, a més a més, en aquella població també hi estiuja el conseller de Medi Ambient. Ja em diran vostès que són casualitats –a més, és la població de la qual jo sóc regidor, per acabar d'arrodonar el tema– (*veus de fons*), però el que és evident és que això és el resultat d'un cúmul de coses no ben fetes.

Per començar, era el resultat de la reducció de la inversió prevista en la depuradora; la depuradora es va preveure amb uns diners, es va acabar invertint-hi molts menys diners, però no es va fer per un estalvi en l'eficiència de l'obra, sinó per un estalvi en alguns dels elements estructurals de l'obra, que hauran d'acabar posant-s'hi, perquè no succeeixi allò que ja és molt malaurat, el que succeeix al Besòs, i que s'ha de solucionar, però el que no hem d'anar fent és creant altres Besòs en llocs on aquest fet de mala qualitat de vida no existia.

Doncs, això és, en el fons, el que diu la Moció, presentada pel Grup Socialista: no podem desenvolupar el Pla de sanejament tal com l'estem desenvolupant en aquests darrers temps, perquè no estem fent les coses ben fetes, i per això, per la coincidència en l'anàlisi i en les mesures que el Grup Socialista proposa per redreçar el Pla de sanejament, nosaltres no discutirem que

abans del Pla la situació estava molt malament, i ara ha millorat considerablement, perquè és absolutament cert, però el que també és cert és que el Pla està perdent en els darrers temps la seva eficiència i que el que cal fer és redreçar-lo perquè això no succeeixi.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joan Boada, des de l'escó mateix.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Bé, el nostre Grup Parlamentari votarà favorablement cada un dels punts d'aquesta Moció del Grup Socialista –la compartim plenament. Només faria dues o tres reflexions, al fil d'aquesta Moció.

Certament, quant al Pla de sanejament, l'incompliment és flagrant i clar, com ja ha explicat la senyora Tura, i aquest és un error, bàsicament, de planificació i de res més. S'omple la boca, sovint, el Govern, que són els millors en política mediambiental perquè ho diuen des d'Europa, els més ràpids a l'hora de fer lleis, però són poc eficients a l'hora de portar a terme tant la planificació com el desenvolupament de les normatives legislatives. Ara, les culpes vénen de Madrid perquè no han arribat els diners, i des del nostre Grup Parlamentari ja varem denunciar en els pressupostos del 97 què és el que passaria; ho varem denunciar també en els pressupostos del 98; la Federació de Municipis de Catalunya va denunciar que passaria això, que arribaria a una fallida clara el Pla de sanejament, i així ha succeït. Malgrat tot, fa la sensació que el Govern tampoc vol reconèixer tot aquest error de planificació.

Però no només de planificació –i l'explicació que feia ara el senyor Bargalló, en forma de conte, en feia la sensació–, sinó que, a més a més, passa això sovint en molts de plans i en moltes lleis del Govern de la Generalitat; ahir ho explicàvem amb el tema de residus: molt bona llei, un programa important, però gens de dotació econòmica per desenvolupar-lo. El que passa: fracàs del pla, del programa de residus de Catalunya, en aquests moments; el mateix que passa, també, amb el Pla de sanejament. Si no hi posem els diners per portar-lo a terme, les misses no arriben, o no cauen des de dalt, sinó que només s'esperen les d'Europa, i amb aquestes no és del tot suficient.

Ho dic perquè hi ha un error de planificació i una manca de finançament que ens porta al desastre que hem vist en aquests moments en el Pla de sanejament, però també en el Pla de residus. Això, en primer lloc.

En segon lloc, el conseller deia també que les aigües eren netes i que havien millorat. Oh, certament, és que, si no haguessin millorat, ja seria..., bé, ja seria el *colmo*, no?, després de divuit anys, que no tinguéssim les aigües una mica més clares que les que teníem anteriorment.

Però, compte amb aquest artífici!, perquè sempre s'utilitzen els sistemes ISQA, no?, uns índexs bàsicament

químics, exclusivament, que fan la sensació que sí que netegen i que fan que l'aigua tingui un color diferent, o que s'assembla al color natural que hauria de tenir, però veritablement en aquells rius, en molta part dels rius i dels trams dels rius de Catalunya no hi ha vida. Aquest és l'índex més important, l'índex, els indicadors biològics, que hi ha alguns estudis, que el senyor Narcís Prat n'ha fet molts, en el Besòs, en el Llobregat –i fins i tot ha tret un índex, l'índex Bill, que utilitza–, que demostrin que allà on l'ISQA fa la sensació que les aigües, amb els seus paràmetres, són netes, a l'hora que hi posem l'indicador biològic, que és l'indicador, evidentment, que s'ha d'utilitzar, doncs, es mostra que no hi ha vida als rius. Vol dir que el Pla de sanejament, que fins ara ha estat o que és vigent, i que fins ara ha fet aquestes dues-centes depuradores, el que ha fet és netejar una mica els rius; si em permeten l'expressió, endreçar una mica els rius, però no, veritablement, fer una operació de fons en la neteja dels rius. Perquè, per aconseguir-ho veritablement, també hi ha d'haver mesures de prevenció, i aquestes mesures de prevenció sovint brillen per la seva absència. Mesures de prevenció amb estalvi d'aigua, reutilització, racionalització, que en aquests moments no es porten a terme.

La senyora Tura parlava de les dejeccions ramaderes –jo continuo pensant que n'hem de dir «purins», que és més entenedor–, que, evidentment, no hi ha al Pla, i que moltes comarques, com per exemple a Osona, estan veritablement contaminades; la majoria de les fonts, les aigües de les fonts, no són potables a causa d'aquesta contaminació, i no hi ha un pla veritablement fort, radical, que solucioni aquesta problemàtica, que és perillosa per a la salut de les persones, i que s'ha demostrat en algun estudi, precisament, també, de la comarca d'Osona.

I, quant a les indústries, a la contaminació industrial, igual: hem d'apostar per la indústria neta i, en aquest cas, no hi ha massa inversió; les etiquetes de qualitat ambiental de la Generalitat són minses, són molt poques, no es promou, no es potencia que hi hagi una indústria neta, que eviti, doncs, embrutir els rius, que és un element important, en aquest sentit. De totes maneres, si no tenim, per un cantó, la prevenció; si, per altre cantó, el Pla de sanejament no està finançat, no ens estranyi que la situació sigui aquí. Si, a més a més –com diu la Fiscalia de Medi Ambient–, sovint ens trobem denúncies i els mateixos industrials diuen: «Home, com que nosaltres no tenim permís d'abocament?, però si hem pagat el cànon fins aquest moment! Com ens pot dir la Fiscalia que no tenim permís d'abocament?». O sigui que es permet sovint el cobrament a molts industrials del cànon d'abocament i, evidentment, llavors, pel que fa a aquella indústria, evidentment, no està, en aquest cas, il·legalitzat el seu abocament. I això no és només un exemple, sinó molts exemples que ens hem trobat o que la Fiscalia s'ha trobat i que ha explicat a bastament.

Per això, nosaltres estem completament d'acord que s'ha de fer, doncs, aquest Pla de sanejament financer també, i, evidentment, també reformular el Pla de sanejament. De fet, nosaltres teníem una proposta que hauria d'anar en aquest sentit i que en el debat de política

general es va aprovar en bona part, amb la idea que, els rius, s'han d'entendre com un ecosistema, i llavors, evidentment, s'hi ha de fer una actuació totalment integral, entesa la conca com una única unitat i que el cicle hidrològic, evidentment, és continu; vull dir que s'han de fer polítiques, no ara, en aquests moments, separades entre la Junta de Residus i la Junta de Sanejament, sinó que han d'estar totalment integrades i que s'han de fer en el mateix moment o, si no, evidentment, en surten situacions com la que hi ha en aquests moments. I, sobretot, hauríem d'anar seriosament a una revisió del règim de concessió d'aigües de certes indústries consumidores, que consumeixen molta quantitat d'aigua i que en aquests moments, doncs, fan també que la qualitat, perdó, que la *vida* en els rius brilli per la seva absència i, com a tal, això és un fet molt negatiu per a la qualitat de vida de tots els ciutadans del nostre país.

De totes maneres, nosaltres estem completament d'acord amb aquesta Moció que presenta el Grup Socialista, per la qual cosa hi donarem suport.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, el diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, coincidir amb moltes de les manifestacions fetes per la il·lustre diputada Montserrat Tura. Aquest diputat va seguir, doncs, atentament la interpellació que en el seu moment es va substanciar amb el conseller de Medi Ambient respecte a la Moció que avui, doncs, debatem aquí. Jo sí que voldria dir que no és..., és cert que en aquest Ple, podríem dir, el tema del medi ambient és una qüestió que ha sigut en la majoria d'iniciatives que s'han presentat, però també en altres plens respecte al tema de medi ambient, doncs, s'han tocat i d'una manera, jo diria, especial en allò que correspon al Grup Parlamentari Popular, amb propostes de resolució que posteriorment en faré esment.

Anem a veure: indiscutiblement, indiscutiblement, el tema del sanejament va partir d'un consens ampli l'any 81, posteriorment, l'any 91, amb la constitució de la Junta de Sanejament, però estem en una situació molt millor de la que estàvem en aquells moments, i només faltaria, i només faltaria, amb la quantitat de milers i milers de milions que s'han arribat a gastar, que ens hem arribat a gastar, que ha costat a les ciutadanes i ciutadans del nostre país. I aquí hi han tingut un pes important –i ho dic perquè, moltes vegades, doncs, es deixa de costat; n'ha fet esment la senyora diputada en la seva qualitat, doncs, municipalista– la gran activitat i la gran actuació que ha tingut en aquesta qüestió també el món municipal, els ajuntaments, i, a més a més, en els rebuts de l'aigua, doncs, consta un cànon determinat a través del qual, doncs, es paguen uns diners, una quantitat que jo m'atreviria a dir que en la majoria de municipis és equiparable al 50% del rebut de l'aigua, i el ciutadà diu a l'ajuntament, a l'alcalde, quan el

veu pel carrer: «Escolta'm, que l'aigua està molt cara», bé, és que paguem el 50%, i no li vinguis a explicar aquest 50%. El que sí que hem de fer nosaltres com a diputats, doncs, és exigir que aquest 50%, doncs, realment s'inverteixi en allò que s'ha d'invertir. Però seria..., per tant, evidentment, hi ha una millora de qualitat de rius, hi ha una millora de qualitat de platges.

Jo no barrejaria dèficit amb endeutament, jo no barrejaria dèficit amb endeutament, perquè el dèficit pot ser considerat com a dèficit en tant que és despesa corrent, o sigui, podríem dir en la desviació de despesa corrent; en canvi, si és per a inversió, és endeutament i és molt, molt diferent. I, és clar, si estem parlant de dues-centes cinquanta depuradores que s'han portat a terme, que he de reconèixer que no han sigut en totes les fases finals –per exemple, a la meua població, de Sant Andreu de Llavaneres, aquesta setmana, s'està fent l'acte de replantejament de la segona fase de la depuradora, construïda fa quatre o cinc anys... Vull dir que és cert que aquestes dues-centes cinquanta no estan finalitzades i que, a més a més, el mateix conseller ho va assumir i va dir –i ho va manifestar aquí, a la tribuna– que faltava, doncs, tot un conjunt d'actuacions en aquest sentit i que faltaven unes cinquanta depuradores més. És clar, a conseqüència de tot això, amb el que està ingressant la Junta de Sanejament –que jo calculo, així, per sobre, superior a més de 20.000 milions de pessetes, vint-i-tants mil milions de pessetes–, si per un costat tenim inversions que s'estan realitzant i que una gran part d'elles ja estan realitzades, i que queden unes cinquanta depuradores per fer, perquè, evidentment, queda aquesta, importantíssima, del Llobregat, indiscutiblement..., però aquí també hi ha un govern que aquesta vegada compleix. Hi ha un govern central que no s'omple la boca de paraules, sinó que, després, el que fa és fer efectiu allò en què es compromet. I, per què no s'havia fet abans? Doncs, això no ens ho preguntin a nosaltres, que no tenim responsabilitats, sinó a aquells que les tenien. Aquesta vegada està compromès, però no de paraula; està escrit en els pressupostos del 98, en una partida determinada, i, en els pressupostos del 99, avui, el molt honorable president de la Generalitat ja ho ha manifestat clarament.

Ara bé, des de l'any 92 el nivell d'ingressos de la Junta de Sanejament és inferior al previst, indiscutiblement. Ho repeteixo: era el tema d'inversions. I aquí hi ha una qüestió –sí, hi ha una qüestió, i ho va dir el conseller, i hi coincideixo, doncs–, que és l'increment de l'IPC.

L'IPC va anar baixant. I, això, qualsevol que fa uns pressupostos sap que compta, o sigui, fa una previsió pressupostària que, després, si va decreixent, doncs, indiscutiblement –*indiscutiblement*– hi han menys ingressos. Jo no sé allò que es parlava del 25% de l'Estat a què es referia; devia ser algun compromís amb el Grup Socialista, el PSOE, no pas amb el Grup Parlamentari Popular.

I, per tant, nosaltres..., que som molt sensibles i que reconeixem en aquest moment que les coses no s'han fet, possiblement, com s'havien de fer –això ho reconeixem–, i que s'havia d'haver tingut més empenta en aquest sentit. Només s'hauria pogut solucionar i s'hau-

ria pogut complir si, l'any 98, totes les depuradores, tot el Pla de Sanejament estigués fet, amb més endeutament –amb més endeutament.

És clar, nosaltres, coherents amb una proposta de resolució que vàrem presentar l'any 97, en la qual es parlava de complir els objectius de Maastricht i en la qual parlàvem de l'endeutament de l'Administració de la Generalitat, coresponsable amb totes les administracions, tant la de l'Estat com de les administracions locals, indiscutiblement, nosaltres creiem que no hi ha d'haver més endeutament.

I, per un altre costat –per un altre costat–, serem rigorosos amb la vigilància d'aquest creixement d'endeutament des del Grup Parlamentari Popular. I he de dir que aquests més de 20.000 milions de pessetes que la Junta de Sanejament ingressa, que paguen totes les ciutadanes i ciutadans del nostre país, indiscutiblement, quan estiguin fetes aquestes cinquanta depuradores, perquè en la del Llobregat ja intervé l'Estat, seran diners que equilibraran i podran amortitzar, indiscutiblement –indiscutiblement–, doncs, aquest deute que en aquests moments hi ha.

Nosaltres pensem així. I, escolti, tant pensem així que, en el passat debat que va haver-hi en el Ple d'aquesta cambra, vàrem aprovar una proposta de resolució –i espero que la il·lustre diputada, doncs, coincideixi amb mi en l'aspecte, no en la votació, però sí en l'aspecte, ja que entendrà la votació nostra a aquesta Moció– que deia: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a executar la totalitat del Pla de Sanejament pel que fa a la construcció de depuradores a poblacions de més de dos mil habitants al llarg de l'any 2001.» Ens plantejàvem ja l'any 2001.

He de dir que en tota la cambra només van haver-hi dos vots en contra –només dos vots en contra–, van haver-hi setanta-cinc vots a favor, i el seu Grup es va abstenir. En coherència amb el que vostès en aquell moment –i estic convençut que el que volien i desitjaven, i desitgen, com tots els grups de la cambra, és que realment es portin a terme totes aquestes actuacions–, en coherència amb el que nosaltres, amb la nostra proposta de resolució, entenguin vostès, doncs, que nosaltres també en aquesta Moció, indiscutiblement, per coherència política, doncs, no hi votarem en contra –no hi votarem en contra–, però ens abstindrem.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria fer una prèvia a la senyora Montserrat Tura, i, especialment, a l'intervinent del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Em sembla que ens coneixem prou i saben que em sembla que no sóc una persona provocadora, si més no, més aviat m'agrada buscar el consens. Però el

que vaig a dir ho dic molt conscientment: «Vostès han fet demagògia de cap a peus.» I ho dic des del màxim respecte.

A veure, aquí se'ns diu: «Vostès estan en una situació de col·lapse financer, perquè hi ha un endeutament desmesurat.» Que al meu entendre no són 100.000 milions, sinó 80.000 milions. Per altra part, ningú diu: «Apugin el cànon.» Per altra part, diu: «Facin, a més a més, compleixin el del 98.» Escolti, això no quadra. Una de dues, o apugem el cànon o augmentem l'endeutament, o fem les depuradores més enllà... El Govern ha optat. El que tenim sobre la taula és el que tenim.

S'ha referit la ponent socialista, la senyora Montserrat Tura diu: «Hi han algunes causes objectives que poden justificar això.» I s'ha limitat a dir, senzillament: «Miri, hi han algunes causes objectives i potser sí que el Govern, doncs, pugui tenir una part de raó.» Però, ni tan sols les esmenta.

A veure, n'hi han dues, de causes objectives, molt importants i que el conseller de Medi Ambient va posar damunt la taula: primera, que, els ingressos previstos, quan es va iniciar el Pla de Sanejament, es comptava amb un IPC, que seria el que seria –afortunadament, ha set menys, i, per tant, han baixat. Segona causa: les inversions de l'Estat –un 25%– no s'han dut terme, i, per tant, els números són els que són.

Davant d'això es poden fer quatre coses: la primera, apujar el cànon. I no he sentit per boca de cap representant de cap grup parlamentari –tampoc del nostre– que aquesta sigui la sortida. La segona, augmentar l'endeutament. I vostès diuen: «No, això és una situació absolutament caòtica i aquí hi ha un endeutament terrible.» D'acord. La tercera és una combinació de les dues coses: si neguen les dues primeres no podem optar per la tercera. I, la quarta..., escolti, replantegem-ho, i el conseller ho ha dit des d'aquesta tribuna: «Els objectius de sanejament del 98 passen al 2000-2001.» –em sembla que això és una opció perfectament raonable i comprensible.

Segon punt que nosaltres voldríem aclarir. S'ha referit al tema dels purins. Jo també prefereixo l'expressió «purins», i ho dic també des d'osonenc. Diu: «Miri, l'únic que han fet vostès amb el tema de purins és canviar el nom i dir-ne «dejeccions ramaderes»». Home, jo l'invito que pugi a la comarca d'Osona, a la qual visc..., i s'ha fet quelcom més que un canvi de nom. Sí que és veritat que tenim un problema greu del tema de purins, no l'hem negat mai; entre altres coses perquè seria la millor manera de no solucionar-lo mai, però tenim un pla de purins. Tenim els sectors assentats a l'entorn del Consell comarcal, tenim els productors, tenim els ecologistes, tenim els polítics... Hi estem treballant. Només cal que llegeixin la premsa de la meua comarca i veuran quin debat hi ha, quines granges s'obren, quines no s'obren i com s'està tractant el tema. Entre altres coses, hi ha unes basses de purins que estan en funcionament. Pot ser tan discutible com vostès vulguin, però són propostes i realitats que existeixen ja en el context comarcal. Per tant, no es pot tractar amb aquesta frivolitat i dir: «Escolti, vostès, amb els purins, només han canviat de nom.»

Tercer punt, que a mi em sembla que és profundament demagògic; diu: «Vostès,» –i em sembla que ho ha dit literalment– «el que han fet és netejar una mica l'aigua.» Escolti, portem milers de milions de pessetes invertits en sanejament, portem dues-centes i escaig depuradores. No es pot dir que nosaltres «hem netejat una mica l'aigua!» Em sembla que s'ha fet bastant més que netejar una mica l'aigua.

Sí que tenim dos problemes molt greus: el Besòs i el Llobregat. I els tenim, doncs, perquè són dos rius que aguanten una pressió demogràfica, industrial, molt potent, i no ho hem negat mai, que tinguéssim aquests problemes, i alguns estan en vies de solució. I, si no s'han solucionat abans, senyora Montserrat Tura, és perquè no hi ha hagut les inversions de l'Estat que li corresponien –aquest 25% famós– i vostès hi tenen responsabilitat. No es pot dir: «Miri, vostès han netejat una mica l'aigua. Li han donat» –el que deia el ponent d'Iniciativa– «un color que s'assembla bastant a la normalitat.» Escolti, no m'he entretingut a sumar els pressupostos de la Junta de Sanejament del 92 al 98, però deuen ser bastants cents de milers de milions de pessetes. *(Remor de veus.)*

Home, no s'hi val a dir: «Escolti, no apugin el cànon. No s'endeutin més. A més a més, els critiquem perquè estan en una situació gairebé de crac», que és mentida, i, a més a més, «facin les depuradores». Això no es pot dir...

(Remor de veus.)

El president

Prego que guardin silenci..., per respecte a l'orador.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, gràcies, senyor president. Nosaltres no podem votar aquesta Moció per aquestes raons que he dit. No hem amagat mai que tenim els problemes que tenim damunt la taula. Som els primers que no estem per la puja del cànon. Som els primers que no estem per augmentar l'endeutament. Però també som els primers a afirmar que la situació de la Junta de Sanejament..., i vostès coneixen bé els números de la Junta de Sanejament, perquè van tenir ocasió d'analitzar-los conjuntament amb la gent de la Junta, i saben que hi ha un pla econòmic i financer que preveu això. Vostès saben que no estem en el col·lapse econòmic. Estem, estem, senzillament, que, els objectius del 98, els complirem entre el 2000 i 2001. I voldria recordar que, complint-los, el 2000-2001 estarem perfectament dintre del que diu la normativa comunitària, el que diu la Directiva comunitària.

Per tant, per totes aquestes raons..., i perdonin –no sé si el to, potser, ha estat agressiu, i no és que m'agradi, doncs, ser contundent– però no es pot dir que hem netejat una mica l'aigua quan hem invertit cents de milers de milions de pessetes; no es pot dir que estem en el caos econòmic quan vostès coneixen els números, i no es pot dir, doncs, que nosaltres hem de reformular els objectius quan vostès coneixen l'existència d'un pla econòmic i financer de la Junta de Sanejament que fa exactament això.

6384

Per aquestes raons, senyors diputats, nosaltres no podem donar suport a aquesta Proposició no de llei.

El president

Moltíssimes gràcies. Senyora Montserrat Tura, em demana la paraula? Per què me la demana?

La Sra. Tura i Camafreita

Per això que sempre li diem –contradiccions–, senyor president. Seré molt breu, eh?

El president

Mig minut per contradiccions.

La Sra. Tura i Camafreita

És a dir, podria entrar en debat de moltes altres contradiccions; només una que ja li vaig dir al conseller i que avui reitero: que se'm digui que les dificultats econòmiques provenen que l'IPC ha estat més baix del que preveïen, i, per tant, que les despeses han disminuït, perquè l'IPC ha estat baix. Els he de contestar –i ja ho vaig dir al conseller– que també les despeses han baixat en el mateix percentatge, perquè l'IPC s'aplica, també, en la previsió de despeses. Per favor, que no em repeteixin més aquest argument, perquè és un argument que no té cap base. Si volen, entrarem a discutir-ne altres, però aquest no.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Acabat el debat... Senyor Espadaler, em demana la paraula per contradicció sobre la contradicció?

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí..., tan sols un segon, senyor president. A veure, jo n'he dit dues de raons: l'IPC i el 25% de les aportacions de l'Estat. I li he recordat a la senyora ponent socialista, doncs, que hi tenen una part important de responsabilitat i que esperem poder-ho solucionar amb les aportacions de l'Estat en l'actual govern.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Senyora Tura, em demana de nou la paraula? Per què?

(Remor de veus.)

La Sra. Tura i Camafreita

Per contradiccions en el torn de contradiccions. *(Riell.)*

És a dir, jo m'he limitat, senyor president.

El president

Trenta segons.

La Sra. Tura i Camafreita

Jo m'he limitat a dir una cosa que em semblava una obvietat absoluta. Si ara volem debatre què passa amb aquesta aportació en el tema de la depuradora, aleshores entrem en un altre debat. Però només vull recordar-los que el conveni que feia possible el desenvolupament de tota una sèrie d'infraestructures en el delta, inclosa la depuradora, va ser signat en l'última etapa, en els últims temps del govern socialista, i es podia haver començat a desenvolupar immediatament després. Tres anys després de Govern Popular, encara no ho està.

(Remor de veus.)

El president

Acabat el debat, acabat el debat... *(El Sr. Ros i Casas demana per parlar.)* Sóc molt obert que els debats es produeixin, però, vinga..., per què me la demana, senyor Víctor Ros?

El Sr. Curto i Casadó

S'ha manifestat un fet que no s'ajusta a la veritat.

(Veus de fons.)

El president

Senyor Camp, no expliqui vostè el que m'ha de demanar el senyor Víctor Ros. Ja m'ho dirà ell.

El Sr. Ros i Casas

Perquè s'ha manifestat un fet que no s'ajusta a la realitat.

El president

Mig minut.

El Sr. Ros i Casas

Només aclarir-li a la il·lustre diputada, només aclarir-li que... Anem a veure: ja ho he manifestat des de la tribuna –una cosa eren les paraules, una altra cosa eren les paraules, una altra cosa eren les paraules, però, realment, on es veu qualsevol acció de govern és en els pressupostos, i ha sigut en els pressupostos del senyor José María Aznar on ha quedat reflectida, precisament, la depuradora –no en els seus.

El president

Moltes gràcies.

(Persisteix la remor de veus.)

Acabat el debat –ho repeteixo–, iniciarem la votació d'aquesta Moció. Que es preparin les senyores diputades i els senyors diputats per a la votació.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut refusada per 43 vots a favor, 52 en contra i 12 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les inversions i el nivell d'endeutament de la Generalitat

Passem al vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que, a més, serà el darrer d'aquest llarg Ple: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les inversions i el nivell d'endeutament de la Generalitat. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula, per exposar la Moció, el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per presentar la Moció que el nostre Grup ha efectuat com a conseqüència de la interpellació que vam tenir en el passat plenari sobre l'endeutament i sobre la seva relació amb les inversions.

Encara que sigui molt ràpidament... No vull pas repetir la interpellació, ni els arguments que vaig donar en aquell moment, perquè segur que les senyores i els senyors diputats poden haver llegit la transcripció que se n'ha fet i, per tant, tornar a repetir aquell xifres, que, a més a més, són a bastament conegudes, no tindria massa sentit, però sí que, conceptualment, crec que val la pena recordar-ho una mica.

Recordar que som la comunitat autònoma més endeutada de l'Estat espanyol, i no solament la més endeutada, sinó la que té un creixement del deute més elevat en els darrers anys. Que tenim un volum de deute que s'apropa als dos bilions de pessetes –que sobrepassa: s'apropa en el sentit que els passa per poc, però que ja passa dels dos bilions de pessetes. Que el deute, i la seva pressió política i econòmica sobre el conjunt de les finances, és tan important que, des de fa uns anys, s'està practicant aquesta política de centrifugació i camuflatge d'aquest deute de forma importantíssima, de forma molt perseverant. Que això ha tingut o ha originat, essencialment, un problema en el finançament de les inversions. Que invertim menys que el que inverteixen altres comunitats autònomes en un règim semblant. Que invertim la meitat del que inverteix qualsevol altra comunitat autònoma de l'article 151 –és a dir, amb sanitat i amb educació; per tant, totalment comparable–, invertim la meitat de la que inverteix menys de les altres quatre. I, finalment, que això, amb les inversions, ha portat que, durant el darrer quadrienni, el finançament de les inversions només s'ha fet per subvencions i només s'ha fet per endeutament, i que el Govern ha estat incapaç de generar una sola pesseta d'estalvi.

Cap d'aquestes xifres va ser desmentida per l'honorable conseller en la interpellació. Va emetre –això, sí– opinions diferents de les opinions que aquest diputat va plantejar a la tribuna. Però el que són les xifres, el que són els fets en si mateixos, no van poder ser desmentits en cap cas –perquè altra cosa no tindran els números, però sí que són relativament tossuts en la seva expressió, en tant que són fórmules matemàtiques.

Aleshores, en el moment de plantejar-nos la moció que havíem de fer, el nostre Grup ens vam plantejar que podia ser una moció simplement de crítica o que podia ser una moció que volgués fer un pas més, que comen-

cés a dir quines coses s'han de fer, o quines..., o algunes –no totes, evidentment–, algunes de les coses que nosaltres entenem que s'han de fer per redreçar el «barco», per canviar de rumb. Ja demanarem responsabilitats polítiques, quan pertoqui: els ciutadans són conscients de quina és aquesta situació i en properes dates podran emetre el seu veredict polític de sobre com consideren que..., o quines són les valoracions que aquesta actuació, aquesta gestió política, els mereix. Ara ens cal, a més, veure com podem sortir del forat, com podem sortir de l'atzucac en què vostès ens han situat, en què vostès han situat les finances de la Generalitat. I, encara que d'una forma potser relativament genèrica, els plantejem tres tipus de qüestions, que són de relatiu sentit comú, que són les que entenem que s'han de fer per poder avançar en la solució del problema.

Primera: incloure ja en la documentació del pressupost del 99 un estudi sobre l'evolució de l'endeutament de la Generalitat i les seves empreses i organismes autònoms en els propers anys. És totalment absurd que els diputats d'aquest Parlament, quan aprovem un pressupost, no sapiguem què és el que pot passar en els propers anys, quina és la incidència que allò que s'aprova aquí pot tindre en les finances de la Generalitat en els propers anys. Per tant, una cosa que es fa en molts organismes, en moltes empreses, el que se'n diu el pressupost lliscant, el pressupost que contempla no solament el de l'any sinó també les idees dels propers anys, els grans números, fem-ho, plantegin-ho en el pressupost del 99. Perquè, si no, ens podem trobar amb sorpreses.

Per exemple, la sorpresa que ens ha donat l'estat d'execució a 30 de juny. El compromís que el Govern va prendre en aquest Parlament va ser que, com a molt, l'endeutament s'incrementaria en 30.000 milions de pessetes el 98: a 30 de juny, aquest endeutament ja gairebé ha triplicat la xifra. S'han endeutat no en 31 o en 32, en mig any; no: en 86.000 milions addicionals. Aquestes sorpreses no es poden donar; això és no respectar la cambra, això és no respectar un marc econòmic en què entenem que s'han de desenvolupar els pressupostos. Per tant, xifrem aquest marc, concretem-lo, i no solament per al pressupost, sinó també per als propers anys.

En el nostre diagnòstic, entenem que un dels problemes greus que ha provocat aquest endeutament, la manca d'estalvi del Govern i, per tant, la crisi en el finançament de les inversions és el descontrol en les despeses corrents, el descontrol en les despeses de funcionament. Per això instem el Govern –aquesta és una proposta recurrent, l'hem feta en altres moments, però entenem que és una proposta important i que s'ha de portar a terme– a efectuar un pla de control de les seves despeses corrents. I, a més a més, informar-ne el Parlament, dels seus objectius, perquè així el Parlament en pugui fer el seguiment.

Tornem com a exemple, altra vegada, a l'estat d'execució del pressupost. Bé, el Servei Català de la Salut, en mig any, ha gastat el 60% del seu pressupost. Què passarà en el proper mig any que ve? El conjunt de la sanitat ha deixat 119.743 milions de pessetes sense comp-

6386

tabilitzar. És informació que vostès acaben d'enviar al Parlament, d'acord amb l'estat d'execució a 30 de juny. Això, què vol dir? Vol dir que aquí hi ha unes despeses que estan descontrolades, hi ha unes despeses de funcionament que vostès no són capaços d'emmarcar i dir: «Escolti, aquí, el que cal és estalviar, i per estalviar s'ha d'estalviar amb les despeses de funcionament». Vostès tenen una mecànica de desenvolupament progressiu i explosiu que els portarà a un atzucac si no s'hi posa mesura.

Per tant, escoltin: recolzament del Parlament, pla de control elaborat per vostès i recolzat per aquest Parlament –cap problema. Aquesta és la segona de les mesures que els proposem.

I la tercera mesura, miri, és un pla d'inversions plurianual. Proposem cinc anys: poden ser quatre, poden ser tres, poden ser sis –aquest no és el problema. Però, segurament, és una mica la mateixa reflexió que fèiem al començament: cal tindre un marc de referència, cal saber que una inversió no es fa aquest any però es pot fer l'any que ve. I això forma part d'una prioritització que serà més o menys discutible, però que s'ha de fer. No sabem què passarà amb les inversions aquest any, ni sabem quantes en podem fer l'any que ve. Quina serà la seva capacitat de finançament si el tema de l'endeutament se 'ls estén més i no són capaços de controlar-ho, d'obtenir un nivell d'estalvi suficient? Això ens portarà que les inversions es reduiran.

Per tant, tercera qüestió que els proposem: un pla d'inversions plurianual.

Són de sentit comú, aquestes propostes. I nosaltres entenem que, per responsabilitat de govern, i també per responsabilitat patriòtica, és necessari un gir total en la política econòmica i pressupostària del Govern. En la seva fugida endavant, vostès estan comproment el futur del país. Deixin-me posar, per no repetir exemples d'altres vegades, dos exemples nous, dues coses noves.

Miri, una és una resposta que l'honorable conseller de Cultura ha fet al diputat senyor Joan Ferran. El senyor Ferran li preguntava per les subvencions del Centre de Promoció de Cultura Popular i Tradicional Catalana: doncs miri, en el llistat aquest de subvencions, hi ha fins a deu subvencions –fins a deu–, que al costat porten una indicació que diu ICF, Institut Català de Finances. Vol dir que fins a deu d'aquestes subvencions no les donarà el Govern, sinó que les entitats les hauran d'anar a buscar a l'Institut Català de Finances i després el Govern ja tornarà aquests préstecs. Això és normal? Això és correcte? Això és una manera de passar la pilota endavant. Perquè això són despeses de funcionament que vostès estan amagant a aquesta cambra i dient: «Les despeses de les subvencions d'enguany, ja les pagarem d'aquí a tres anys, d'aquí a quatre anys...» Quants deutes hi ha a l'Institut Català de Finances? Quants préstecs, avalats pel Govern, o sense avalar, de forma implícita –que el Govern ha trucat, allò, al senyor Sena, i li ha dit: «Escolta: no pateixis, aquest préstec, dóna'l, que nosaltres ja el tornarem»–, quants n'hi ha? Doncs, no ho sabem. La veritat és que no ho sabem. I aquest és un element de reflexió.

I un darrer, senyor president, per al qual li demano cinc segons. És una altra mostra, i aquesta és molt més propera. A l'Ajuntament del Vendrell, la Generalitat li ha donat dues subvencions –recentment, n'hi ha donat d'altres–: una per finançar una depuradora i una altra per finançar un pavelló d'esports. Bé, les dues subvencions, les acompanyava una nota que deia: «Però, aquesta subvenció, no la podreu cobrar; aneu a l'Institut Català de Finances, demaneu un préstec i ja el tornarem». A mi em sembla bé. L'Ajuntament del Vendrell, com molts altres ajuntaments, haurà hagut de dir amén i anar-hi, perquè no té cap més solució si vol fer determinades activitats, però, en tot cas, torna a ser una mostra patent del desori, del desmuntatge que hi ha en les inversions, en les finances de la Generalitat.

Per tant...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, acabo amb una última frase. Vostès no volen..., potser és que no poden, o no en saben –no ho sabem–, però, en tot cas, no pateixin, que, com es diu recentment en aquesta cambra, i de forma molt sovint, d'aquí a pocs mesos ja ho haurem de fer nosaltres. (*Remor de veus.*)

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. No hi ha presentades esmenes a aquesta Moció; per tant, poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera. Des de l'escó.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Bé, el Grup Socialista, d'un temps cap aquí, podríem dir que s'ha especialitzat en qüestions bàsicament relacionades amb endeutament del pressupost de la Generalitat, i hem de dir que, en conjunt, a grans trets, coincidim amb alguns dels plantejaments que, en tot cas, es plantegen. En un no, que és precisament el que és constantment absent de les peticions que el Grup Socialista fa quant a la necessitat de trobar una solució a l'endeutament, que és que pràcticament sempre..., no es parla mai d'un dels motius de l'endeutament de la Generalitat, que són les deficiències en el sistema de finançament, i també estaria bé que s'hi fes una referència, si no sistemàtica, sí que, de tant en tant, recordar-ho. Malgrat tot, estem d'acord que no és el motiu principal, sinó que és un motiu més, i que han estat d'altres les causes que també han provocat aquest endeutament tan elevat per part del Govern de la Generalitat i dels seus pressupostos.

Jo faria referència especial al punt tercer, que és, jo diria, un apartat bastant innovador, en el sentit de demanar la incorporació d'un programa d'inversions per als propers cinc anys.

Aquesta és una experiència que molts ajuntaments de Catalunya..., i és bo que a vegades ho recordem, perquè fa temps que funciona i hi ha molts ajuntaments que l'han adoptada ja d'una forma sistemàtica, i són capaços, fins i tot, d'arribar a acords amb els grups de l'oposició quant a la política d'inversions. Estaria bé que el Govern de la Generalitat, agafant aquesta experiència municipal, també la pogués adoptar en les seves tasques pressupostàries i en les seves previsions pressupostàries, i fóra bo que fos capaç d'intentar arribar a acords amb els grups de l'oposició per consensuar aquest programa d'inversions. Per tant, permetin-me que posi especial èmfasi en aquest punt tercer, perquè el trobem molt, molt interessant.

Els altres dos apartats, jo diria que són qüestions ja reiterades en particular pel senyor Carnicer. Si més no, la primera té la virtualitat que la seva plasmació es faci en forma de documentació que s'acompanyaria al pressupost de l'any vinent, pel que fa referència a l'endeutament total de la Generalitat. El següent punt parla de les despeses corrents i la necessitat, també, d'elaborar un pla de control.

Malgrat aquests matisos i d'altres que els obvio, la filosofia en conjunt és la mateixa. Com he dit, no coincideix exactament amb l'anàlisi pel que fa als fets que han provocat l'endeutament, però, sigui com sigui, pel que fa a la plasmació de la Moció i la lletra de la Moció, en conjunt, nosaltres hi estem d'acord i, per tant, ja avanço, senyor president, el nostre suport a aquesta moció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya..., no, perdó, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. La Moció presentada pel diputat senyor Martí Carnicer rebrà el nostre suport complet, perquè estem d'acord amb l'exposició de motius que es va fer en el seu moment a favor d'aquesta Moció. És una evidència que Catalunya, en el 97, tenia un endeutament reconegut d'un bilió 400.000 milions de pessetes, aproximadament; que és la segona comunitat, l'any 97, que va incrementar més el seu deute; que l'endeutament global declarat al Banc d'Espanya representava el 76% del pressupost del 98; que és una de les comunitats que va incrementar més aquest endeutament, i que, si a aquest endeutament reconegut s'hi afegissin, doncs, les factures no pagades a Sanitat –120.000 milions de pessetes, en aquell moment–, el deute de l'Administració catalana, ens acostaríem als dos bilions, i, a més a més, doncs, amb la política que hi ha de centrifugació cap a entitats, empreses perifèriques, hospitals concertats, GISA, Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, juntes de sanejament, etcètera, el paquet encara podria augmentar molt més.

Per tant, aquí hi ha una qüestió, que és una mala gestió de les finances públiques catalanes. Aquesta mala gestió comporta aquesta situació de fallida i és evident que

convé amb urgència saber on som, perquè s'està bloquejant el creixement de la inversió pública del país, necessària. Portem tres o quatre anys, veurem ara els nous pressupostos que diran de si. Ens imaginem que seran una fotocòpia disminuïda cada cop –és una fotocòpia de fotocòpia, es va perdent la qualitat, diguem-ne–, disminuïda dels anys anteriors i, per tant, ens temem el pitjor de cara a l'any proper.

Per tant, tot el que sigui posar en evidència una situació ja insostenible i que comença a tenir repercussions socials, en la mesura que certes inversions, certa manca d'inversions públiques a Catalunya estan començant a provocar unes certes mobilitzacions, no només en el camp de les carreteres, sinó en altres camps, i em sembla que anirà en creixement, senyores i senyors diputats, aquesta situació, doncs, en el moment que comenci a haver-hi alarma social sobre l'impacte negatiu de la baixa inversió pública en diversos sectors a Catalunya, crec que és bo que aquest Parlament assumeixi, ja, com des d'altres iniciatives presentades per altres Grups –entre ells, el d'Esquerra Republicana–, iniciatives com aquestes d'aclarir tant com sigui possible aquesta situació d'endeutament.

Per tant, d'acord amb la primera proposta de la Moció, en el sentit que a la documentació del pressupost del 99 hi hagi un estudi sobre l'evolució de l'endeutament els propers anys, no només de la Generalitat, sinó de les seves empreses i organismes autònoms. D'acord, també, a formular aquest pla de control de despesa corrent, en el qual ja venim insistint també des d'Esquerra Republicana fa temps, i no hi ha manera; se'ns promet cada any que hi haurà una retallada de despesa corrent, una retallada de l'Administració, una recomposició de l'organigrama absolutament faraònic que té aquesta Administració –molts cops, pantalla d'autonomia real–, i no s'avança; passem any rere any i no hi ha cap canvi substancial en la política de remodelació de la mateixa institució de la Generalitat i, per tant, d'acord totalment amb el punt segon. I també amb el punt tercer, que va ser reclamat en el seu moment, també, amb una proposta d'Esquerra Republicana –que és un pla plurianual–, per saber de quin mal hem de morir –o no, de quin mal..., o de què ens hem de salvar–; un pla d'inversions a cinc anys on es pugui comprovar quina és la inversió necessària, d'on ve el finançament, etcètera, etcètera.

Per tant, tot el que sigui veure on som i on anem, en un moment en què a vegades no sabem ni on som ni on anem, és positiu. Per tant, Esquerra Republicana donarà suport a aquesta Proposició de llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, un cop més hem de tractar des de la tribuna el tema dels comptes i les finances de la Generalitat.

El nostre Grup donarà suport a la Moció socialista, i ho fa convençut que podria arreglar alguna de les difícils situacions en què es troben les finances de la Generalitat. I ho fa des d'una consciència: quan el nostre Grup ha criticat aquesta situació, sovint s'ha vist anomenat com a alarmista, i estem molt contents que aquesta situació alarmista sigui compartida pel conjunt dels grups de la cambra, ja que tots han expressat que el nivell d'endeutament supera els dos bilions –2,1 bilions, diríem el nostre Grup. I, a més, que ho comparteixi el president Pujol, que diu que la primera prioritat del seu Govern futur –després de les eleccions, sembla serà el tema del finançament. Doncs, agraïnt la presència del conseller Mas, senyor Mas, ens felicitem que vostès, si més no, estiguin ja fortament preocupats per aquesta situació.

Realment, la situació de 2,1 un bilions és una situació d'alt endeutament, però encara és més preocupant el ritme de creixement del deute –ja ho vàrem dir aquí. Si cada any els ingressos no financers pugen un 7 i vostès tenen un increment del deute que supera el 25%, això té problemes a mig termini, necessàriament. L'alta càrrega financera que això comporta són més de 250.000 milions que dediquem cada any a aquest tema. I això ens afecta: morositat, reducció de les inversions... 150.000 milions de morositat, a més de cinc mesos, i reducció de les inversions, que cada any són menys de les que estaven previstes. No ens afectarà també a l'estat del benestar, a mig termini? Estem convençuts que, si això no ho arreglem, també. És a dir que no hi haurà també morositat i caiguda de les inversions, sinó que tindrem una afectació de les despeses de l'estat del benestar. I els assegurem que no ens alegrem, no ens alegrem d'això. Estem fortament preocupats.

Això els obliga a vostès a una situació de maquillatge de comptes, factures als calaixos, cens emfitèutic, romanents de 100.000 milions que passen d'un any a un altre, centrifugació del deute... Vostès, per a alguns de nosaltres, han perdut credibilitat en les xifres que presenten en aquesta cambra. Entre el que presenten i la realitat hi han diferències massa, massa considerables.

Si parlem d'inversió –i aquí fa referència, la Moció, a les inversions–, quin és l'estoc de capital públic de Catalunya en inversió? L'11,6% de tot l'Estat, quan tenim de població el 16: 11 amb 16. No arribem a tenir el 16%, com a mínim, que seria el de la població. I quines són les inversions que es fan a Catalunya comparades amb tot l'Estat? Els darrers anys, entre el 8 i el 10%. No arriben tampoc al 16% que és la població. Tenim problemes infraestructurals gruixuts. Un deute, doncs, important, creixent, i, per altra banda, un nivell d'infraestructures, d'inversió, molt baix.

Quines han estat les causes? Doncs, miri: nosaltres ja ho hem dit diverses vegades aquí. Alguns de la majoria ens fan cas –ho hem de dir, així ho entenem–; no tothom. Hi han dues causes, aquí: una causa, que és un sistema de finançament inadequat –dèficit fiscal: un bilió. Això s'ha de negociar, però s'ha de negociar de forma plural, per un acord plural d'aquest Parlament, no de forma partidista, com han fet vostès fins ara. I vostès són els que han negociat durant divuit anys –només vostès– amb pobres resultats, amb pobres re-

sultats. Per IRPF, l'any 97, Catalunya rep 44.000 milions menys del pressupostat. L'any 98, menys de 30.000 milions del pressupostat. És a dir, pobres resultats. Vostès ho han volgut, vostès ho han fet sols. Sembla que dintre de la coalició hi han punts de vista diferents. Només una negociació plural i feta des d'aquest Parlament pot solucionar el tema. És a dir, si ens hem de posar alguna medalla, que siguem tots, que tinguem l'oportunitat de posar-nos-la i que representem, tots plegats, el poble de Catalunya.

Segona qüestió –segona qüestió–: mala gestió. Vostès tenen desviacions pressupostàries molt altes amb una sèrie llarga –no agafarem un any–, més del 15%. Són desviacions pressupostàries molt altes. Vostès no controlen la despesa corrent, vostès tenen clientelisme i vostès han patit irregularitats importants: 900 milions, Consorci de Turisme de Catalunya en quatre anys –ho he dit moltes vegades. Fer més gran un forat és difícil, per a una entitat que té un pressupost de 1.000 milions, 1.000 milions de pressupost i fa 900 milions en quatre anys. I vostès ni fiscals ni res de res, amb unes auditories que els diuen: «Escoltin, que aquí passen coses» –no un any, molts anys seguits. Això, jo penso que és, com a mínim, un mal control de la despesa corrent. I això ens porta, també, a uns ingressos menors dels pressupostats. En definitiva, hi ha un problema de mala gestió. Seria important que sobre això vostès urgentment hi entressin.

Dos problemes, per tant: finançament, però problema de mala gestió –problema de mala gestió. I, per això, cal voluntat política, i des d'aquí no veiem canvi en la voluntat política de la gestió de les finances a Catalunya; no ho veiem en aquest Parlament, no es veu canvi en l'actitud política. Quins canvis han fet vostès en els darrers dos o tres anys per canviar la gestió des del punt de vista polític a Catalunya? Nosaltres no ho veiem; honestament, no ho veiem.

I ens preocupa això per dues qüestions. Miri, nosaltres, com altres forces polítiques, estem apostant per una alternativa a aquest país. I quina herència ens trobarem? Doncs, ens trobarem una herència que el Govern que governi tindrà serioses dificultats, perquè el tema del deute ens limitarà les possibilitats d'acció. I, des d'aquest punt de vista, caldria, per nosaltres –i això ho recolzarem–, un control sobre la despesa corrent. Uns plans d'inversió. I ens sembla també bé l'evolució de l'endeutament, però aquí, per part nostra, ja ho hem dit. La proposta socialista, la recolzem, la trobem justa i necessària, però permeti'm que digui que nosaltres aniríem, fins i tot, més enllà. Nosaltres hem demanat ja aquí un pla de sanejament que impliqui una voluntat política diferenciada sobre les finances de la Generalitat. I, quan es diu «pla de sanejament», és molt senzill. Els ajuntaments apliquen plans de sanejament quan hi han problemes. Per què no els pot aplicar la Generalitat quan els problemes són evidents, quan el diagnòstic és evident? Vostès no ho volen; s'hi han negat; hem fet propostes, no hi han volgut mai entrar.

Diuen «normalitat»; no és cert, no hi ha normalitat a les finances de la Generalitat, és una situació realment crítica –realment crítica. I el no voler-ho fer, simplement, es pot veure per interès polític, però, a la llarga, vostès

endeuten i, a la llarga, vostès condicionen. Per nosaltres, haurien d'anar a un pla de sanejament. I, d'altra banda, és necessària una negociació plural, feta des del Parlament de Catalunya amb l'Estat, posar els comptes sobre la taula i veure de reduir aquest dèficit fiscal.

Bé, vostès no estan per aquesta tasca, i entenem que no estar per aquesta tasca –perdonin que els ho diguem– és estar més per al passat que per al futur. Les xifres i la situació obligarà el futur Govern de Catalunya, que esperem que sigui d'esquerres –que esperem que sigui d'esquerres–, realment, a entrar en aquestes dues qüestions que els hem dit: pla de sanejament i negociació pluripartidista a Madrid. És en aquest sentit que, malgrat les matisacions, entenem que la proposta socialista és interessant i necessària i el nostre Grup hi donarà recolzament.

Moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyores diputades.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup popular, té la paraula per intervenir, per fixar la posició del seu Grup, el diputat senyor Ignasi Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui, senyor Carnicer, Martí Carnicer, el cor ens faria dir que hauríem de votar la Moció que vostè ha presentat. La seva intervenció és una intervenció que, *desde luego*, jo, personalment, subscric en un 80%. I subscric molt del que ha dit el senyor Huguet; l'únic que no subscric és que el pròxim Govern de la Generalitat sigui d'esquerres. Això crec que és comprensible –Novella, perdó, Novella. Crec que això és comprensible.

Però nosaltres tenim dos punts de referència importants que fan que avui no li puguem donar suport, perquè, fa tres o quatre mesos, el Govern central i el Govern de la Generalitat van acordar un pla de sanejament, sobretot del dèficit, de reducció de dèficit, i existeix un compromís que en tres anys rebaixaran a zero, aquest dèficit. Nosaltres tenim confiança, sobretot, en el Govern central. I tenim també certa confiança, en aquest moment, en el Govern de la Generalitat, en el seu conseller d'Economia i Finances, senyor Mas, i, per tant, hem de ser conseqüents amb les nostres obligacions de compromís del Govern central amb el Govern de la Generalitat. I, també, per una altra raó molt important: perquè, si no passa re, dintre de pocs dies –possiblement, la pròxima setmana; màxim, l'altra–, un grup de diputats del Grup Popular tindrà les primeres entrevistes a la Conselleria d'Economia i Finances per parlar del proper pressupost de la Generalitat. Seria, avui, ens sembla, per nosaltres, una decisió no encertada recolzar d'una forma afirmativa, que condicionaria aquest mateix Govern, la Moció que presenta el Grup Socialista. Però, no obstant això, sí que volem dir, aquí, públicament, que la nostra negociació –part de la nostra negociació– parlamentària amb la Generalitat, amb la Conselleria d'Economia i Finances per al pressupost de l'any 1999, anirà en aquesta línia; en una línia, doncs,

de més informació al Parlament, de fer un esforç per reduir la despesa corrent, a fi i efecte que aquest endeutament baixi d'una forma real, i, després, també, perquè puguem veure, en un panorama més ampli d'un pressupost anual, quin és el futur de les inversions que preveu el Govern de la Generalitat –en aquest moment, el Govern de Convergència i Unió.

Per tant, per totes aquestes raons, que ens semblen òbvies per la nostra part, no podem donar suport a aquesta proposta, a aquesta Moció del Grup Socialista, i esperant, avui, aquí, amb la presència del conseller d'Economia i Finances..., l'emplacem perquè aquestes negociacions futures, amb la representació del Partit Popular i del Grup Parlamentari Popular, serveixin per millorar el futur de l'economia de Catalunya, que és, en definitiva, l'únic objectiu que ens mou en la col·laboració amb el Govern en els pròxims pressupostos.

Senyor president, moltes gràcies. Senyores i senyors, moltes gràcies. I anunciar, doncs, que el nostre vot serà d'abstenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'excel·lentíssim diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Efectivament, per posicionar-me en nom del Grup de Convergència i Unió a la Moció presentada pel senyor Martí Carnicer, conseqüent, també, a la interpellació que hi va haver en el darrer Ple, abans de l'estiu.

Intentaré, com sempre que puc, contestar –especialment, al senyor Martí Carnicer, com a proponent de la Moció– a tots els grups que han intervingut en els posicionaments –que s'entén que, des del seu punt de vista, són els correctes– i contraposar-los amb aquells que, des de la nostra perspectiva, doncs, tenen una altra visió o tenen una altra lectura. Per tant, em permetran que, des d'aquesta estructura que procuro utilitzar sempre que puc, també avui faci aquesta intervenció en el posicionament del nostre Grup.

El senyor Martí Carnicer, en una de les seves afirmacions, n'ha fet una que a mi m'ha «frapat» molt. Ha dit, concretament, que es vol, des del Govern, amagar informació a la cambra, que si es maquillen els números, que si... En definitiva, això: que si es vol amagar informació. A mi m'estranya molt que el senyor Martí Carnicer hagi fet una altra vegada aquesta afirmació perquè, si algú hi ha a la cambra, si alguna de les diputades o algun dels diputats que formem aquesta cambra no pot parlar de desconeixement, d'ocultació d'informació o de manca d'informació, sigui per la via directa al Parlament o per la via de la Sindicatura de Comptes, és el senyor Martí Carnicer, que, últimament, fa molts pocs dies, ha tingut la possibilitat –i jo crec que ha estat una possibilitat que m'encoratja a mi mateix a prendre'n model– de poder-se situar a la Sindicatura de Comptes i obtenir una informació directa, dels mateixos ordinadors de la Sindicatura, que li permet tenir un coneixement que va més enllà del que jo mateix i, se-

gurament, qualsevol altre diputat de la cambra podem tenir. Per tant, desconeixement, maquillament o amagar informació a la cambra, em sembla que no és el mot més just que s'hauria d'aplicar a aquesta situació actual. Es pot –i, de fet, és així– no estar d'acord amb l'endeutament, amb la gestió, amb el que sigui del Govern de la Generalitat. És lògic; forma part de la contraposició de criteris, d'idees i de posicionaments polítics. Però voler o pensar, si algú ho fa, que la seva veritat, la seva interpretació és la interpretació definitiva és quelcom que, des del punt de vista econòmic i, si «m'apuren», des del punt de vista matemàtic, és gairebé impossible.

Quan érem petits i anàvem a escola ens van ensenyar a aritmètica que dos i dos feien quatre, i ens ho vam creure. I això continua aplicant-se i, per tant, és una realitat objectiva. Una altra cosa és saber si quatre és molt o és poc. De què depèn que quatre sigui molt o poc? Depèn d'això: de moltes coses, amb què ho compares, de la subjectivitat de la interpretació dels mateixos números. I, per tant, quan un defensa els seus criteris, és lògic que ho faci amb el convenciment de creure que té la raó, però jo no podria deixar..., estar-me de dir que aquesta visió que s'ha fet avui des d'aquesta tribuna –que no és la primera vegada, que és successiu que, gairebé ple darrere ple, tenim debats a l'entorn del finançament– siguin les veritats absolutes de ningú, ni d'uns ni dels altres, sinó les interpretacions que se'n poden fer, precisament, basades en aquests criteris que uns i altres podem tenir, podem donar com a relleu.

El que avui el senyor Martí Carnicer ens proposa amb la seva Moció, jo diria que, dels tres punts que se'n proposa –i tot seguit ho comentaré–, cada un d'aquests mateixos punts tenen resposta, avui, ja, en l'actitud que ha estat del Govern de la Generalitat. Per què? Perquè, quan ens parla d'incloure en la documentació dels pressupostos de l'any 99 un estudi sobre l'evolució de l'endeutament, etcètera, jo voldria no sé si posar en coneixement de la cambra, perquè penso que la majoria de diputades i diputats coneixen, senzillament, per haver llegit la premsa, que, fa pocs dies, en un acord signat entre el Departament d'Economia i Finances de la Generalitat a Catalunya i el Govern central, hi ha el compromís que amb l'evolució, que és –estic d'acord amb vostè– com s'ha de veure finalment quina és la projecció i quina serà la política que es pugui estar fent en aquest moment i la que es pugui fer en els propers anys, hi ha un acord signat pels dos governs, en el qual hi ha el compromís que, l'any 2000 –concretament, el 2001–, el dèficit de la Generalitat serà zero. Ho serà o no ho serà? Ho veurem en aquell moment. Però el compromís dels dos governs en aquest moment és aquest. I, lògicament, amb un descens del dèficit amb aquest esglonament que porta l'any 2001 a zero, també l'endeutament haurà minvat i, també, en aquest mateix conveni, en aquesta mateixa negociació pel que fa al deute, hi ha una contenció molt important.

Per tant, aquestes dades, que són públiques –que han estat, concretament, dimecres, d'ençà que van ser les primeres el mes de juliol i, després de vacances, novament s'ha tornat a produir l'actualització d'aquestes dades–, ens haurien de fer pensar que, home, en tot cas,

si hi ha d'haver un to de crítica, serà en el moment que es comprovi que això no ha estat així. Però, de moment, aquest compromís hi és, i, pel que han estat fins ara les negociacions amb el Govern central, ens fa albirar una certa esperança que això es pugui produir.

I ens parla també de l'estalvi de la despesa corrent. Diu: «No hi ha hagut estalvi de la despesa corrent». Jo he procurat, també, fer una projecció del que ha estat la despesa corrent, l'estalvi o no de la despesa corrent, des dels darrers anys –concretament, de l'any 92 fins a l'actualitat–, i, la xifra, no gens menyspreable, que em surt és al voltant dels 250.000 milions de pessetes –agafant el capítol 1, pel que fa a ingressos, de l'1 al 5, i, pel que fa a despeses, del capítol 1 al capítol 4. I aquests diners han estat aplicats a la inversió.

Per tant, jo penso que el senyor Martí Carnicer, que –ho he dit moltes vegades des d'aquesta tribuna– li reconec la seva vàlua política i professional, té molta informació, destria el gra de la palla; el gra, el bo, se'l guarda –ho coneix i s'ho guarda– i el que és la palla, doncs, intenta treballar-la en aquelles qüestions que permetin que puguin semblar que poden ser més destacables a l'opinió pública. Però, al final –i al fons de tot plegat–, tornem a estar en el que deia al principi, que és bàsicament una diferència d'entendre, de lectura, de voler llegir els números en una línia o en una altra: 250.000 milions de pessetes, amb una projecció, com els dic, del voltant de sis, set anys; home doncs, Déu n'hi do! On s'ha produït el fet que ens ha de preocupar? En l'endeutament. I l'endeutament actual és un endeutament que ens ha sortit d'una forma espontània en els últims anys? No. Això també té una història. Aquest present també té una història i, quan, aquest endeutament, el referim al món sanitari, concretament, recordem els anys –durant molts anys– que el fet que, concretament, l'Institut Nacional de la Salut feia una programació i uns pressupostos i que després, quan el mes de juny - juliol se li acabaven els diners, tornava a reflotar, doncs, més diners, i aquí, en canvi, només es liquidaven per la primera xifra –per la primera aportació, pel que era el primer pressupost– i no se'ns aplicava exactament ni el percentatge de població ni altres conceptes que havien d'haver estat clars..., han provocat, lògicament, durant els anys un dèficit –i no un dèficit; en aquest cas, un endeutament complicat, és clar que sí– en el finançament i les finances en general de la Generalitat. Que en podem estar satisfets? En absolut. Que no estem preocupats per l'endeutament? És clar que ho estem –*en ello estamos*–. Estem intentant trobar i cercar les solucions que ens permetin, a través de la negociació, redreçar una situació que no hem volgut, sinó que hem administrat tan bé com hem sabut.

I, finalment i per acabar, senyor president, en el debat de la interpellació, el senyor Martí Carnicer –com sovint fa– oferia la seva col·laboració per estudiar, per intentar trobar solucions al problema econòmic, i el conseller Mas li deia aquells dies: «Doncs em sembla molt bé, però aportin quines són les seves propostes». La primera oportunitat que hem tingut avui no ha estat d'estudiar propostes. Ha estat, bàsicament, una altra vegada, mesures del control –i em sembla correcte que les demanin–, però no propostes que puguin ser, no ja acceptades, sinó discutides.

I, finalment i per trencar una mica, si em permeten, el to de la meva intervenció, permetin-me una petita brometa, una petita llicència. S'està dient i s'ha dit –pràcticament al final de cada legislatura hem sentit la mateixa cançoneta, no?–: «A la propera legislatura, un govern d'esquerres. A la propera legislatura, un govern d'esquerres». Qui té gana somnia pa. (*Rialles i aplaudiments.*)

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No havent-hi presentades esmenes a la Moció, i acabat el debat, procedirem...

El senyor Martí Carnicer em demana la paraula. Per què me la demana?

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, per contradiccions. Perquè el senyor Codina ha fet una afirmació que jo considero totalment incerta.

El president

Mig minut, per contradiccions.

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president, el senyor Codina ha dit que aquest diputat ha anat a la Sindicatura a absorbir, a agafar –la paraula que ell vulgui– dades dels ordinadors de la Sindicatura. Això és incert, per no fer servir una paraula més gruixuda que se li podria ocórrer a aquest diputat. L'únic que ha fet aquest diputat és anar a la Sindicatura a suplir una mancança del Govern, que és que no envien a aquest Parlament el Compte General, i a demanar a la Sindicatura si ens podia deixar un ordinador sobre el qual aquest diputat posava un programa elabo-

rat pel Grup Socialista que permetia traspassar manualment les dades del Compte General.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Senyor Codina, em demana la paraula? Per què me la demana?

El Sr. Codina i Castillo

Per aclariments, senyor president.

El president

Per aclariments. Mig minut.

El Sr. Codina i Castillo

I per dir, concretament, que, allò d'incert que hagi tingut la meva intervenció, ho retiro, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Codina.

Acabat el debat, iniciarem la votació de la Moció.

Demano a les senyores diputades i senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut refusada per 43 vots a favor, 53 vots en contra i 12 abstencions.

I havent esgotat l'ordre del dia d'aquest Ple, pronuncio les paraules rituals: s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de dues del migdia i dos minuts.